

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta paplašinātā sastāvā)

2023. gada 21. jūnijā *

Civildienests – Līgumdarbinieki – Uz nenoteiktu laiku noslēgts līgums – Līguma izbeigšana – Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 47. panta c) punkta i) apakšpunkts – Nepietiekama profesionalitāte – Ar dienesta interesēm nesaderīga uzvedība dienestā un attieksme pret darbu – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesības tikt uzklausītam – Tiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu – Civildienesta noteikumu 42.a pants – Direktīvas 2010/18/ES un Direktīvas 2002/14/EK minimālo prasību piemērošana Savienības ierēdņiem un darbiniekiem – Pamattiesību hartas 27., 30. un 33. pants – Darba ņēmēju tiesības uz informāciju un konsultācijām – Civildienesta noteikumu 24.b pants – Acīmredzama kļūda vērtējumā – Aizsardzība nepamatotas atlaišanas gadījumā – Galīgu aktu pakārtoti veikta apstrīdēšana – Nepieņemamība – Samērīguma princips – Pilnvaru nepareiza izmantošana – Atbildība

Lietā T-571/17 RENV

UG, ko pārstāv *M. Richard*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *L. Radu Bouyon*, pārstāve,

atbildētāja,

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta paplašinātā sastāvā)

apspriežu laikā šādā sastāvā: priekšsēdētājs R. da Silva Pasošs [*R. da Silva Passos*], tiesneši V. Valančus [*V. Valančius*], I. Reine, L. Trišo [*L. Truchot*] (referents) un M. Sampols Pukuruļš [*M. Sampol Pucurull*],

sekretārs: L. Ramete [*L. Ramette*], administrators,

ņemot vērā 2021. gada 25. novembra spriedumu Komisija/UG (C-249/20 P, nav publicēts, EU:C:2021:964),

ņemot vērā 2022. gada 27. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums¹

- 1 Ar prasību, kas pamatota ar LESD 270. pantu, prasītāja UG būtībā lūdz, pirmām kārtām, atcelt 2016. gada 17. oktobra lēmumu, ar kuru Eiropas Komisija izbeidza viņas līgumdarbinieka līgumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), un, otrām kārtām, atlīdzināt materiālo un morālo kaitējumu, kas, kā prasītāja apgalvo, viņai ir nodarīts ar šo lēmumu.

[..]

II. Lietas dalībnieku prasījumi pēc lietas nodošanas atpakaļ

- 20 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:
- atcelt lēmumu par sūdzības noraidīšanu, kā arī visus lēmumus, pamatojoties uz kuriem tas tika pieņemts, un atjaunot viņas situāciju pirms atlaišanas procedūras, kuru izraisīja 2016. gada 8. septembra vēstule;
 - izdot rīkojumu par prasītājas atjaunošanu darbā un viņai pienākošās algas izmaksu;
 - atcelt Komisijas noteiktos ieturējumus no algas, sākot no 2016. gada augusta;
 - piespriest Komisijai atmaksāt prasītājai pārmērīgi ieturēto summu 6 818,81 EUR kopā ar kavējuma procentiem, sākot no datumiem, kuros tika piemēroti ieturējumi no algas;
 - pasludināt par nemaksājamām Komisijas pieprasītās papildu summas;
 - atcelt Komisijas lēmumus, ar kuriem viņas prombūtne 2016. gada 30. un 31. maijā tika atzīta par neattaisnotu;
 - piespriest Komisijai samaksāt 40 000 EUR kompensāciju kopā ar kavējuma procentiem kā atlīdzību par palielināto morālo kaitējumu pazemojošas un diskriminējošas attieksmes dēļ, jo viņa darbojusies arodbiedrībā un izmantojusi bērna kopšanas atvaļinājumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 21 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

¹ Ietverti tikai tie šā sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

III. Juridiskais pamatojums

A. Par strīda tvērumu pēc lietas nodošanas atpakaļ

- 22 Savos apsvērumos, kas iesniegti pēc sprieduma apelācijas tiesvedībā pasludināšanas, prasītāja atkārtoti minēja visus prasījumus, kas bija ietverti prasības pieteikumā, tostarp prasījumus atlīdzināt tai apgalvoti nodarīto materiālo un morālo kaitējumu, kā arī prasījumus atmaksāt summas, par kurām prasītāja uzskata, ka tās Komisija ir prettiesiski ieturējusi no viņas algas.
- 23 Komisija turpretī apgalvo, ka ar sākotnējo spriedumu Vispārējā tiesa esot pasludinājusi galīgu spriedumu par konkrētiem prasītājas prasījumiem.
- 24 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta otro daļu, ja lietu nodod atpakaļ Vispārējai tiesai, tai ir saistoši Tiesas lēmumā izskatītie tiesību jautājumi (skat. spriedumu, 2020. gada 1. oktobris, CC/Parlaments, C-612/19 P, nav publicēts, EU:C:2020:776, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 25 Tādējādi pēc tam, kad Tiesa ir atcēlusi Vispārējās tiesas nolēmumu un nodevusi lietu tai atpakaļ izskatīšanai, Vispārējai tiesai, piemērojot tās Reglamenta 215. pantu, lieta tiek iesniegta ar Tiesas nolēmumu un tai ir jālemj par visiem prasītāja izvirzītajiem prasījumiem, izņemot tos, uz kuriem atbild Vispārējās tiesas sākotnējā nolēmuma rezolutīvās daļas elementi, ko Tiesa nav atcēlusi, kā arī motīvi, kuri veido minēto elementu nepieciešamo pamatu, jo tie ir ieguvuši *res judicata* spēku (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. decembris, Čehijas Republika/Komisija, T-627/16 RENV, nav publicēts, EU:T:2021:894, 105. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 26 Šajā gadījumā, kā atgādināts šā sprieduma 19. punktā, ar spriedumu apelācijas tiesvedībā Tiesa daļēji atcēla sākotnējo spriedumu – ciktāl, pirmām kārtām, ar to atcelts apstrīdētais lēmums (spriedums apelācijas tiesvedībā, 20.–44. punkts), otrām kārtām, tajā konstatēts, ka Komisija bija izdarījusi prettiesisku rīcību, kuras dēļ var iestāties tās atbildība, – un aicināja lietas dalībniekus panākt vienošanos par materiālā kaitējuma atbilstīgu finansiālu kompensāciju (spriedums apelācijas tiesvedībā, 45. punkts), un, trešām kārtām, ar to tika noraidīta kā nepieņemama prasītājas prasījumu daļa par viņai nodarīto morālo kaitējumu (spriedums apelācijas tiesvedībā, 55.–62. punkts).
- 27 Līdz ar to, izņemot sākotnējā sprieduma motīvus, attiecībā uz kuriem Tiesa konstatēja prettiesiskumu, kā norādīts šā sprieduma 26. punktā, un kuri attiecas uz prasītājas prasījumiem atcelt apstrīdēto lēmumu un atlīdzināt materiālo un morālo kaitējumu, kas, kā prasītāja apgalvo, viņai nodarīts ar šo lēmumu, minētais spriedums ir kļuvis galīgs.
- 28 Tādējādi Vispārējā tiesa pasludināja galīgu spriedumu vispirms par prasītājas prasījumiem par 2016. gada 8. septembra vēstules, 2015. gada novērtējuma ziņojuma, ieturējumu no algas un to lēmumu atcelšanu, ar kuriem Komisija uzskatīja prasītājas neierašanos darbā 2016. gada 30. un 31. maijā par neattaisnotu; turpinot – par prasījumiem attiecībā uz to, lai prasītāja tiktu atjaunota darbā un tiktu atjaunota viņas situācija pirms procedūras, kas tika uzsākta ar 2016. gada 8. septembra vēstuli; un, visbeidzot, par prasījumiem piespriest Komisijai atmaksāt pārmērīgi ieturētās summas un Vispārējai tiesai pasludināt, ka Komisijas prasītās papildu summas nebija jāmaksā.

- 29 Šajos apstākļos Vispārējai tiesai šajā instancē ir jāvērtē vienīgi prasītājas prasījumi, pirmām kārtām, atcelt apstrīdēto lēmumu un, otrām kārtām, atlīdzināt materiālo un morālo kaitējumu, kas, kā prasītāja apgalvo, viņai ir nodarīts ar šo lēmumu.
- 30 No tā izriet, ka prasītājas prasība šajā instancē atkārtot visus prasījumus, kas atgādināti šā sprieduma 20. punktā, ir jānoraida kā nepieņemama.

B. Par prasījumiem atcelt apstrīdēto lēmumu

- 31 Iesākumā jāatgādina, ka no prasības pieteikuma izriet – lai gan pirmais prasījums formāli ir vērst uz to, lai panāktu lēmuma par sūdzības noraidīšanu atcelšanu, faktiski tas ir jāuzlūko kā prasījums, ar kuru tiecas panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu.
- 32 Šo prasījumu atbalstam prasītāja būtībā izvirza septiņus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz pamatojuma trūkumu, otrais – uz Civildienesta noteikumu 51. panta un tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu, trešais – uz tiesību kļūdām, ņemot vērā tiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu un darba ņēmēju tiesības uz informāciju un konsultācijām, ceturtais – uz vairākām acīmredzamām kļūdām vērtējumā un faktu kļūdām, piektais – uz samērīguma principa pārkāpumu, sestais – uz pārkāpumiem Civildienesta noteikumu IX pielikumā paredzētās disciplinārlietas [izskatīšanā] un septītais – uz pilnvaru nepareizu izmantošanu.

1. Par pirmo pamatu – pamatojuma trūkumu

- 33 Prasītāja apgalvo, ka pamatojumi, kas minēti 2016. gada 8. septembra vēstulē un apstrīdētajā lēmumā, esot nekonkrēti un neprecīzi; tas it īpaši attiecoties uz atlaišanas motīviem saistībā ar 2015. gadu, kuri minēti 2016. gada 8. septembra vēstules 3. lappuses a) līdz f) punktā un 4. lappuses i) punktā, kā arī uz motīviem, kas minēti tās pašas vēstules 2. lappuses c), e) un g) punktā un 5. lappuses d) punktā.
- 34 Komisija apstrīd prasītājas apgalvojumus.
- 35 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka uz lēmumu par pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka, kas pieņemts darbā uz nenoteiktu laiku, atlaišanu, kurš pamatots ar PDNK 47. panta c) punkta i) apakšpunktu, attiecas pamatojuma prasības, kas paredzētas Civildienesta noteikumu 25. pantā, kurā noteikts, ka “[ar] jebkuru lēmumu, kas saistīts ar konkrētu personu un kas pieņemts saskaņā ar šiem Civildienesta noteikumiem, nekavējoties rakstveidā iepazīstina attiecīgo ierēdni” un “jebkurā lēmumā, kas nelabvēlīgi ietekmē ierēdni, ir jānorāda iemesli, uz kuriem pamatojoties tas pieņemts” (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 24. oktobris, P/Parlaments, T-213/10 P, EU:T:2011:617, 28. punkts, un 2013. gada 4. decembris, *ETF/Schuerings*, T-107/11 P, EU:T:2013:624, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 36 Saskaņā ar iedibināto judikatūru gan LESD 296. pantā, gan Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 41. panta 2. punkta c) apakšpunktā prasītajam Eiropas Savienības iestāžu aktu pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā tiesību akta būtībai un ir skaidri un vienoizīmīgi jāatspoguļo iestādes – tiesību akta autores – argumentācija, lai ieinteresētajām personām ļautu noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai veikt pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu ir jāizvērtē, ņemot vērā visus lietas apstākļus, it īpaši tiesību akta saturu, norādīto motīvu būtību un tiesību akta adresātu vai citu ar šo tiesību aktu tieši un individuāli skarto personu iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai

pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstīgie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē ne tikai no tā teksta, bet arī konteksta, kā arī visu to tiesību normu viedokļa, kuras reglamentē attiecīgo jomu (skat. spriedumu, 2020. gada 11. jūnijs, Komisija/*Di Bernardo*, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 29. un 51. punkts un tajos minētā judikatūra).

- 37 Līdz ar to lēmuma pamatojumu it īpaši var atzīt par neesošu vai nepietiekamu, ņemot vērā prasības norādīt pamatojumu un visu šā sprieduma 35. un 36. punktā atgādināto elementu kopuma mērķi.
- 38 Šajā gadījumā no apstrīdētā lēmuma un no 2016. gada 8. septembra vēstules, uz kuru ir atsauce apstrīdētajā lēmumā, izriet, ka Komisija izbeidza prasītājas līgumu uz nenoteiktu laiku atbilstoši PDNK 47. panta c) punktam ar pamatojumu, ka viņas pakalpojumu līmenis un uzvedība neatbilda dienesta vajadzībām, jo uz prasītāju nebija iespējams paļauties viņai uzticēto mērķu un uzdevumu izpildē, viņa necentās aktīvi palīdzēt saviem kolēģiem un neņēma vērā dienesta intereses un nepiešķīra tām prioritāru nozīmi, un tam bija negatīvas sekas uz *CPE* gan bērniem, gan viņu vecākiem piedāvāto pakalpojumu nepārtrauktību un kvalitāti.
- 39 IPNDL 2016. gada 8. septembra vēstulē it īpaši atsaucās uz apmēram divdesmit siki izklāstītiem apstākļiem, kas saistīti ar prasītājas rīcību laikā no 2013. līdz 2016. gadam.
- 40 Tādējādi, pirmkārt, attiecībā uz 2013. gadu IPNDL atgādināja 2013. gada novērtējuma ziņojumu tekstu (turpmāk tekstā – “2013. gada novērtējuma ziņojums”), saskaņā ar kuru, pirmām kārtām, prasītāja ļoti maz bija iesaistījusi darba grupās “Virtuve” un “Informācijas sanāksmju rīkošana vecākiem” un, otrām kārtām, viņai esot vajadzējis plānot savu darbu, kas saistīts ar šīm darba grupām, tā dēvēto “elastīgo” stundu laikā, kad viņa nerūpējās par bērniem, jo daži vecāki bija sūdzējušies par to, ka prasītāja neatradās klases telpā, kad tie nāca pakaļ bērniem.
- 41 Otrkārt, attiecībā uz 2014. gadu IPNDL atgādināja 2014. gada novērtējuma ziņojumu tekstu (turpmāk tekstā – “2014. gada novērtējuma ziņojums”), saskaņā ar kuru prasītājas grūtības apvienot profesionālo un personīgo dzīvi, kā arī apstākļi, ka viņa neņēma vērā dienesta intereses, plānojot darbību saistībā ar personāla pārstāves pilnvarām, bija izraisījuši negatīvas sekas uz pakalpojumu pienācīgu norisi.
- 42 IPNDL it īpaši norādīja: pirmām kārtām, prasītājas 2014. gada 24. aprīļa steidzamo pieteikumu par pilna laika darbu, lai gan kopš 2014. gada 1. janvāra bija paredzēts, ka, sākot no 2014. gada 1. maija, viņa strādās nepilna laika darbu; otrām kārtām, viņas neattaisnotās prombūtnes 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā; trešām kārtām, apstākļus, kādos prasītāja esot plānojusi savu prombūtni 2014. gada 2. maijā, un to, ka viņa bija brīdinājusi dienestu par šo prombūtni tajā pašā dienā; ceturtām kārtām, viņas neattaisnoto prombūtni 2014. gada 18. jūnijā; piektām kārtām, to, ka viņa bija brīdinājusi savus priekšniekus par prombūtni 2014. gada 26. februārī piedalīšanās dēļ arodbiedrības sanāksmē tikai iepriekšējā dienā plkst. 17.26; sestām kārtām, to, ka 2014. gada 9. decembrī viena no prasītājas kolēģēm bija sūdzējušies par prasītājas nesadarbošanos un komunikācijas trūkumu; septītām kārtām, apstākļi, ka par prombūtnēm 2014. gada 11. un 12. decembrī piedalīšanās *CCP* pilnsapulcē dēļ prasītāja bija brīdinājusi savus priekšniekus tikai dienu pirms 2014. gada 11. decembra, un to, ka viņa par šo prombūtni nebija brīdinājusi savus kolēģus, ar kuriem viņai bija jāstrādā attiecīgajās dienās; un, astotām kārtām, to, ka tikai 2014. gada 22. decembrī prasītāja bija sazinājusies ar vadību, lai panāktu, ka viņai no jauna tiek noteikts pilna laika darbs pēc darba uz nepilnu laiku terapeitiskos nolūkos laikā no 2014. gada 17. novembra līdz 23. decembrim.

- 43 Treškārt, attiecībā uz 2015. gadu IPNDL atgādināja, ka saskaņā ar 2015. gada novērtējuma ziņojuma tekstu prasītājas sniegto pakalpojumu līmenis tika atzīts par nepietiekamu.
- 44 Konkrētāk IPNDL norādīja: pirmām kārtām, prasītājas nepietiekamo iesaistīšanos vai pat neiesaistīšanos darba grupās, kuru locekle viņa bija; otrām kārtām, iniciatīvas trūkumu, pildot “rezerves” audzinātājas pienākumus; trešām kārtām, to, ka prasītāja nebija informējusi priekšniekus par uzdevuma rīkot jogas nodarbības īstenošanu; ceturtām kārtām, to, ka prasītāja nebija sagatavojusi izglītojošo darbību tabulu; piektām kārtām, nepārtrauktības trūkumu, uzņemoties rūpes par bērnu grupu, par kuru prasītāja bija atbildīga; sestām kārtām, dažu kolēģu grūtības sastrādāties ar prasītāju; un, septītām kārtām, to, ka prasītāja nebija paziņojusi par dažām prombūtnēm 2015. gada jūnijā.
- 45 Ceturtkārt, par 2016. gadu IPNDL atgādināja trīs uzdevumus, kas prasītājai uzdoti 2015. gada novērtējuma ziņojumā, proti, pirmām kārtām, izglītojošo darbību tabulas izveide; otrām kārtām, lielāks viņas ieguldījums to dažādo darba grupu uzdevumu izpildē, kuru locekle viņa bija, būdama kontaktpersona vai aizstājēja, šim nolūkam veicot četras īpašas darbības (“trīs *CPE* avīžu sagatavošana un izplatīšana”, “tādas ikmēneša tabulas uzturēšana, kurā apkopoti saņemtie komentāri un [pamanītās] grūtības,” “priekšlikumi/plāni fiziskajām aktivitātēm skolēnu brīvlaikā” un “grupas “Sports” gada ziņojuma sagatavošana”); un, trešām kārtām, sava bērna kopšanas atvaļinājuma savlaicīga plānošana, lai atvieglotu viņas aizvietošanu un 2016.–2017. mācību gada sākuma pienācīgu organizēšanu.
- 46 Tādējādi IPNDL norādīja – lai gan prasītājai šā sprieduma 45. punktā minētie uzdevumi bija zināmi jau kopš 2016. gada 5. aprīļa, institūcija prasītājas pakalpojumos saistībā ar minētajiem uzdevumiem nebija novērojusi uzlabojumus.
- 47 Šajā ziņā IPNDL norādīja, ka aizvien pastāvēja 2014. un 2015. gada novērtējuma ziņojumā minētās grūtības, proti: pirmām kārtām, prasītāja pirms došanās bērna kopšanas atvaļinājumā 2016. gada 15. jūlijā aizvien vēl nebija izveidojusi izglītojošo darbību tabulu, kas minēta šā sprieduma 45. punktā; otrām kārtām, iniciatīvas trūkums darba grupās, ko apliecina tas, ka nebija sagatavots mēneša ziņojums par jautājumiem, kuri saistīti ar kolektīvo ēdināšanu *CPE*, aktīvas iesaistīšanās trūkums darba grupā “Sports”, gada pārskatu nesagatavošana grupās “Virtuve” un “*CPE* avīze” pirms došanās bērna kopšanas atvaļinājumā un *CPE* 2015. gada decembra avīzes “Ziemassvētki 2015” (turpmāk tekstā – “2015. gada Ziemassvētku avīze”) nosūtīšana 2016. gada jūlijā, ko prasītājas vadība uzskatīja par vairs neatbilstīgu; trešām kārtām, tas, ka prasītāja 2016. gada 25. aprīļa pieteikumā par bērna kopšanas atvaļinājumu nebija ņēmusi vērā nodaļas vadītājas 2016. gada 18. februāra un 21. marta norādes par to, ka, no vienas puses, atvaļinājums septembrī nav vēlams un, no otras puses, bērna kopšanas atvaļinājums mācību gada sākumā iespējams tikai divus vai trīs mēnešus; ceturtām kārtām, slikta komunikācija no prasītājas puses ar vadību un kolēģiem par viņas prombūtnēm it īpaši 2016. gada 28. janvārī un 24. maijā; un, piektām kārtām, neattaisnotā prombūtne 2016. gada 30. un 31. maijā.
- 48 Šajos apstākļos jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā, kas pieņemts pēc 2016. gada 8. septembra vēstules nosūtīšanas un tātad prasītājai zināmā kontekstā, bija izklāstīti gan juridiskie apsvērumi, gan pietiekams skaits faktu, kuriem bija būtiska nozīme šā lēmuma sistēmā un kuri ļāva prasītājai novērtēt tā pamatotību un likumību.
- 49 Prasītājas apgalvojumi par to, ka daži motīvi 2016. gada 8. septembra vēstulē, uz kuru atsauca apstrīdētais lēmums, neesot pietiekami konkrēti, neliek apšaubīt šā sprieduma 48. punktā minēto secinājumu.

- 50 No vienas puses, ir taisnība, ka Savienības iestādes lēmuma pamatojuma neesamība var tikt konstatēta pat tad, ja daži pamatojuma elementi aplūkotajā lēmumā ir ietverti. Tomēr šāds konstatējums ir izdarāms tikai tad, ja apstrīdētā lēmuma pamatojums ir pretrunīgs vai nesaprotams, vai arī tad, ja attiecīgajā lēmumā ietvertie pamatojuma elementi ir tik nepilnīgi, ka tie nekādi neļauj tā adresātam lēmuma pieņemšanas kontekstā saprast autora argumentāciju (skat. spriedumu, 2020. gada 11. jūnijs, Komisija/*Di Bernardo*, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 51 Tomēr šajā lietā apstrīdētā lēmuma pamatojums nav nedz pretrunīgs, nedz nesaprotams, un, pat pieņemot, ka dažus no tā motīviem var uzskatīt par nepilnīgiem, tas tomēr skaidri un nepārprotami ļauj saprast tā autora argumentāciju.
- 52 No otras puses, ir jāatgādina, ka lēmuma pamatojumu veido formāla to motīvu izklāstīšana, uz kuriem šis lēmums ir balstīts. Ja šajos motīvos ir pieļautas kļūdas, tās ietekmē lēmuma likumību pēc būtības, nevis lēmuma pamatojumu – tas var būt pietiekams, vienlaikus paužot kļūdainus motīvus. No tā izriet, ka iebildumiem un argumentiem par akta pamatotību nav nozīmes attiecībā uz pamatu par pamatojuma trūkumu vai nepietiekamību (skat. spriedumu, 2022. gada 12. oktobris, *Paesen/EĀDD*, T-88/21, EU:T:2022:631, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 53 Tādējādi prasītāja ar šo pamatu nevar pamatoti apstrīdēt apstrīdētā lēmuma motīvu, kas minēti 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses c), e) un g) punktā, 3. lappuses b) un e) punktā, 4. lappuses i) punktā un 5. lappuses d) punktā, pamatotību.
- 54 Tāpēc pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

[..]

2. Par trešo pamatu – tiesību kļūdas saistībā ar tiesībām uz bērna kopšanas atvaļinājumu un darba ņēmēju tiesībām uz informāciju un konsultācijām

- 73 Šajā pamatā ir divas daļas.
- 74 Pirmā daļa būtībā ir par Civildienesta noteikumu 42.a panta pārkāpumu, to skatot, ņemot vērā minimālās prasības, kas ietvertas 5. klauzulas 4. punktā pārskatītajā Pamat nolīgumā par vecāku [bērna kopšanas] atvaļinājumu, kuru 2009. gada 18. jūnijā noslēdza Eiropas starpnozaru sociālo partneru organizācijas (*BUSINESSEUROPE*, *UEAPME*, *CEEP* un *ETUC*) (turpmāk tekstā – “pamat nolīgums”) un kurš piemērojams atbilstoši Padomes Direktīvai 2010/18/ES (2010. gada 8. marts), ar ko īsteno pārskatīto *BUSINESSEUROPE*, *UEAPME*, *CEEP* un *ETUC* pamat nolīgumu par vecāku [bērna kopšanas] atvaļinājumu un atceļ Direktīvu 96/34/EK (OV 2010, L 68, 13. lpp.).
- 75 Trešā pamata otrā daļa būtībā ir par, pirmām kārtām, tiesību kļūdu, kas izriet no tā, ka Komisija nav ņēmusi vērā minimālās prasības, kuras ietvertas 7. pantā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/14/EK (2002. gada 11. marts), ar ko izveido vispārēju sistēmu darbinieku informēšanai un uzklaušīšanai Eiropas Kopienā (OV 2002, L 80, 29. lpp.), un, otrām kārtām, uz aizlieguma likt šķēršļus pārkāpumu.

a) Par trešā pamata pirmo daļu – Civildienesta noteikumu 42.a panta pārkāpumu, to skatot kopā ar minimālām prasībām, kas ietvertas pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā

- 76 Šajā daļā ir divi iebildumi par to, ka ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāptas šīs normas, pirmkārt, tāpēc ka prasītāja tika atlaista bērna kopšanas atvaļinājuma laikā, un, otrkārt, [viņa tika atlaista] tāpēc, ka bija iesniegusi pieteikumu par bērna kopšanas atvaļinājumu.
- 1) Par pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā ietverto minimālo prasību ņemšanu vērā, interpretējot Civildienesta noteikumu 42.a pantu*
- 77 Iesākumā jāatgādina, ka Civildienesta noteikumu 42.a panta otrajā daļā tostarp ir noteikts, ka ierēdnis bērna kopšanas atvaļinājuma laikā “saglabā savu amatu”.
- 78 Turklāt PDNK 16. pantā ir paredzēts, ka Civildienesta noteikumu 42.a pantu pēc analogijas piemēro pagaidu darbiniekiem un ka bērna kopšanas atvaļinājums nepārsniedz līguma termiņu. PDNK 91. pantā savukārt ir noteikts, ka pašu PDNK 16. pantu pēc analogijas piemēro līgumdarbiniekiem.
- 79 Turklāt Direktīvas 2010/18 mērķis, kā liecina tās 1. pants, ir īstenot pamatnolīgumu.
- 80 Ir tiesa, ka saskaņā ar LESD 288. panta trešo daļu tādu direktīvu kā Direktīva 2010/18 saistošais raksturs, kas ir pamatā iespējai uz tām atsaukties, ir spēkā tikai attiecībā uz “dalībvalstīm, kurām tās adresētas” (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 12. decembris, *Portgás, C-425/12*, EU:C:2013:829, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 81 Tomēr, pirmām kārtām, Civildienesta noteikumu 1.e panta 2. punktā, kas pēc analogijas ir piemērojams līgumdarbiniekiem atbilstoši PDNK 80. panta 4. punktam, ir noteikts, ka “aktīvā dienestā iesaistītiem ierēdņiem rada darba apstākļus, kas atbilst atbilstošiem veselības un drošības standartiem, kas vismaz ir vienlīdzīgi minimālajām prasībām, ko piemēro saskaņā ar šajos reģionos [šajās jomās] pieņemtajiem pasākumiem atbilstoši Līgumiem”. Otrām kārtām, atbilstoši vispārējam interpretācijas principam Savienības tiesību aktu noteikums, ciktāl iespējams, ir jāinterpretē tā, lai netiktu ietekmēta tā spēkā esamība, un saskaņā ar primārajiem tiesību aktiem kopumā, it īpaši saskaņā ar Hartas noteikumiem (skat. spriedumu, 2018. gada 13. septembris, *UBS Europe u.c., C-358/16*, EU:C:2018:715, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 82 Tādējādi Vispārējai tiesai jādod priekšroka tādai Civildienesta noteikumu normu interpretācijai, kas ļauj nodrošināt šo noteikumu atbilstību Savienības sociālo tiesību principiem, kuri skaidri noteikti Hartā, un integrēt Civildienesta noteikumus Savienības atvasināto tiesību normu saturu, jo šīs normas ir minimālās aizsardzības normas, kas vajadzības gadījumā var papildināt pārējās Civildienesta noteikumu normas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 19. septembris, Komisija/*Strack* (pārskatīšana), *C-579/12 RX-II*, EU:C:2013:570, 46. punkts).
- 83 Turklāt, no vienas puses, ir jāatgādina – kā izriet no Hartas 51. panta 1. punkta, tās normas ir adresētas tostarp Savienības iestādēm, kurām līdz ar to ir pienākums ievērot tajā noteiktās tiesības. No otras puses, tā kā Hartas 33. panta 2. punktam atbilstoši LES 6. panta 1. punkta pirmajai daļai ir Līgumu normām līdzvērtīga juridiska vērtība, tā ievērošana Savienības likumdevējam ir obligāta, it īpaši pieņemot tādu tiesību aktu kā Civildienesta noteikumi, pamatojoties uz LESD 336. pantu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2020. gada 8. septembris, Komisija un *Padome/Carreras Sequeros u.c., C-119/19 P* un *C-126/19 P*, EU:C:2020:676, 110. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 84 Taču tiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu ir iekļautas Hartas 33. panta 2. punktā ar mērķi veicināt vecāku un profesionālo pienākumu saskaņošanu strādājošiem vecākiem, kas ir vienas no sociālajām pamattiesībām, kuras sagrupētas IV sadaļā “Solidaritāte”. Šajā normā ir noteikts, ka, lai būtu iespējams apvienot ģimenes dzīvi un darbu, ikvienam ir tiesības tostarp uz bērna kopšanas atvaļinājumu pēc bērna piedzimšanas vai bērna adoptēšanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Maïstrellis*, C-222/14, EU:C:2015:473, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 85 Saskaņā ar Paskaidrojumiem Attiecībā uz Hartu (OV 2007, C 303, 17. lpp.; turpmāk tekstā – “paskaidrojumi”), kuri atbilstoši LES 6. panta 1. punkta trešajai daļai un Hartas 52. panta 7. punktam ir jāņem vērā tās interpretācijai, Hartas 33. panta 2. punkta pamatā tostarp ir Padomes Direktīva 96/34/EK (1996. gada 3. jūnijs) par *UNICE*, *CEEP* un EAK noslēgto pamatnolīgumu attiecībā uz bērna kopšanas atvaļinājumu (OV 1996, L 145, 4. lpp.), kas tika aizstāta ar Direktīvu 2010/18.
- 86 Tādējādi no šiem paskaidrojumiem par Hartas 33. panta 2. punktu izriet, ka tajos ietvertā atsauce uz Direktīvu 96/34 un – apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā – uz Direktīvu 2010/18 norāda uz šīs direktīvas normām, kuras atspoguļo un precizē šajā Hartas normā nostiprinātās pamattiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu.
- 87 Tā tas ir ar tādu normu, kuras mērķis ir aizsargāt darba ņēmējus no atlaišanas tādēļ, ka ir iesniegts pieteikums par bērna kopšanas atvaļinājumu vai izmantots bērna kopšanas atvaļinājums, jo šī norma saskaņā ar Tiesas judikatūru ir jāsaprot kā tāda, kas atspoguļo Savienības sociālās tiesības ar īpašu nozīmi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 27. februāris, *Lyreco Belgium*, C-588/12, EU:C:2014:99, 36. punkts, un 2021. gada 25. februāris, *Caisse pour l’avenir des enfants* (Nodarbinātība bērna piedzimšanas brīdī), C-129/20, EU:C:2021:140, 44. punkts).
- 88 Līdz ar to pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punkta minimālās prasības, ciktāl tās visiem darba ņēmējiem garantē aizsardzību pret mazāk labvēlīgu attieksmi vai atlaišanu pieteikuma par bērna kopšanas atvaļinājumu vai šā atvaļinājuma izmantošanas dēļ, ir jāatzīst par Civildienesta noteikumu neatņemamu daļu, un tās ir jāpiemēro Savienības iestāžu ierēdņiem un darbiniekiem ar atrunu, ka Civildienesta noteikumos nav tiem labvēlīgāku normu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2020. gada 8. septembris, Komisija un *Carreras Sequeros u.c.*, C-119/19 P un C-126/19 P, EU:C:2020:676, 116. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 89 No tā izriet, ka prasītāja pamatoti apgalvo, ka Vispārējai tiesai, interpretējot Civildienesta noteikumu 42.a pantu saistībā ar abu šīs daļas iebildumu vērtējumu, ir jāņem vērā pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punkts, kas piemērojams atbilstoši Direktīvai 2010/18.

2) Par pirmā iebilduma pamatotību

- 90 Prasītāja būtībā apgalvo, ka, atlaižot viņu no darba bērna kopšanas atvaļinājuma laikā, Komisija esot pārkāpusi Civildienesta noteikumu 42.a pantu, kas aplūkots kopā ar minimālām prasībām, kuras ietvertas pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā.
- 91 Komisija apstrīd prasītājas apgalvojumus un turklāt norāda, ka šis iebildums esot nepieņemams.
- 92 Iesākumā jānorāda, ka prasītāja apgalvo Civildienesta noteikumu 42.a panta pārkāpumu, šo pantu aplūkojot kopā ar minimālām prasībām, kas ietvertas pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā, ar pamatojumu, ka IPNDL pieņēma apstrīdēto lēmumu viņas bērna kopšanas atvaļinājuma laikā, un

nevis ar pamatojumu, ka šis lēmums stājās spēkā brīdī, kad viņa atradās bērna kopšanas atvaļinājumā, jo tādējādi – pēdējā minētajā gadījumā – apstrīdētā lēmuma pieņemšanas sekas būtu tādas, ka ar to tiktu pārtraukts minētais atvaļinājums.

- 93 Līdz ar to Vispārējai tiesai ir tikai jānosaka, vai IPNDL, nepārkāpjot Civildienesta noteikumu 42.a pantu – to aplūkojot kopā ar minimālām prasībām, kādas ietvertas pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā, – varēja pieņemt apstrīdēto lēmumu datumā, kurā prasītāja jau bija bērna kopšanas atvaļinājumā, nesagaidot viņas atgriešanos darbā. Šajā ziņā jāņem vērā ne tikai Civildienesta noteikumu 42.a panta teksts, bet arī šīs tiesību normas konteksts un tā tiesiskā regulējuma mērķi, kurā šī norma ietilpst (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 29. septembris, *TC Medical Air Ambulance Agency, C-633/20*, EU:C:2022:733, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 94 Pirmkārt, ir taisnība, ka Civildienesta noteikumu 42.a panta formulējums nosaka IPNDL pienākumu saglabāt ierēdņa amatu laikā, kad tiek izmantots bērna kopšanas atvaļinājums.
- 95 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 1.a pantu ierēdņi tiek norīkoti pastāvīgā darbā Savienības iestādē tādējādi, ka ierēdnis, kas izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, tam beidzoties, principā var atgriezties savā amatā.
- 96 Turpretī attiecībā uz bērna kopšanas atvaļinājumu, kas piešķirts līgumdarbiniekam, kurš, piemērojot PDNK 3.a pantu, nav iecelts amatā, kas iekļauts attiecīgās iestādes budžeta iedaļai pievienotajā amatu sarakstā, Civildienesta noteikumu 42.a pantā minētais jēdziens “amats” noteikti apzīmē nepilna vai pilna laika pienākumus, kuru izpildei šis darbinieks ticis norīkots.
- 97 Tomēr Civildienesta noteikumu 42.a panta formulējums neliedz kompetentajai iestādei pieņemt lēmumu par ierēdņa atlaišanu vai līgumdarbinieka vai pagaidu darbinieka līguma izbeigšanu, pat ja konkrētais darbinieks šā lēmuma pieņemšanas dienā ir bērna kopšanas atvaļinājumā un principā viņam ir jāatgriežas savā amatā vai pie saviem pienākumiem šā atvaļinājuma beigās.
- 98 Otrkārt, šo interpretāciju apstiprina Civildienesta noteikumu 42.a panta konteksts, it īpaši Civildienesta noteikumu un PDNK normas par dienesta attiecību galīgu izbeigšanu.
- 99 Pirmām kārtām, Civildienesta noteikumu 47. pantā, kurā attiecībā uz ierēdņiem ir definēti dažādi dienesta attiecību galīgas izbeigšanas gadījumi, nav paredzētas atrunas vai atkāpes, kas būtu saistītas ar attiecīgā ierēdņa atrašanos bērna kopšanas atvaļinājumā. Tāpat ir ar 51. pantu, kas attiecas uz rīcību nepietiekamas profesionalitātes gadījumos, un Civildienesta noteikumu IX pielikuma 9. panta 1. punkta h) apakšpunktu par atstādināšanu no amata kā disciplinārsodu.
- 100 Otrām kārtām, šo interpretāciju apstiprina PDNK 47. pants, kas attiecas uz pagaidu darbinieku darba tiesisko attiecību izbeigšanu un kas pēc analogijas ir piemērojams līgumdarbiniekiem atbilstoši PDNK 119. panta pirmajai daļai.
- 101 Vispirms – arī PDNK 47. pantā nav paredzētas atrunas vai atkāpes, kas būtu saistītas ar attiecīgā darbinieka atrašanos bērna kopšanas atvaļinājumā.

- 102 Turpinot – gan PDNK 47. panta b) punkta ii) apakšpunktā par līgumu, kas noslēgti uz noteiktu laiku, izbeigšanu, gan 47. panta c) punkta i) apakšpunktā par līgumu, kuri noslēgti uz nenoteiktu laiku, izbeigšanu ir paredzēts, ka uzteikuma termiņš nevar sākties un tiek apturēts ar medicīnisku izziņu apliecinātas grūtniecības laikā, dzemdību atvaļinājuma laikā vai slimības atvaļinājuma laikā, ar noteikumu, ka šis pēdējais nepārsniedz trīs mēnešus.
- 103 Šajā ziņā no judikatūras izriet, ka šīs tiesību normas neaizliedz pieņemt lēmumu par pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka līguma izbeigšanu dzemdību atvaļinājuma vai slimības atvaļinājuma laikā, bet nosaka uzteikuma termiņam nosacījumu, kas attiecas uz šo izbeigšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 7. novembris, WN/Parlaments, T-431/18, nav publicēts, EU:T:2019:781, 114. punkts).
- 104 Taču bērna kopšanas atvaļinājums nav minēts starp tiem PDNK 47. pantā paredzētajiem iemesliem, kuru dēļ var apturēt līgumā noteikto uzteikuma termiņu, kam beidzoties var notikt pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka atlaišana.
- 105 No tā izriet, no vienas puses, ka IPNDL var pieņemt lēmumu par pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka līguma izbeigšanu laikā, kad attiecīgais darbinieks izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, it īpaši šā darbinieka nepietiekamas profesionalitātes dēļ, un, no otras puses, ka līgumā noteiktajam uzteikuma termiņam neliedz sākties vai to neaptur apstākļi, ka minētais darbinieks atrodas bērna kopšanas atvaļinājumā.
- 106 Treškārt, šo interpretāciju apstiprina Civildienesta noteikumu 42.a panta mērķis, kas izriet no Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 723/2004 (2004. gada 22. marts), ar ko groza Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (OV 2004, L 124, 1. lpp.), ievada apsvērumiem.
- 107 Proti, līdz ar Regulas Nr. 723/2004 pieņemšanu pamattiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu attiecinot uz Savienības ierēdņiem un darbiniekiem, Savienības likumdevējs Civildienesta noteikumus vēlējās pielāgot ievērojamajai attīstībai un jauninājumiem sabiedrībā pēc Civildienesta noteikumu un PDNK sākotnējās pieņemšanas 1962. gadā, respektējot Savienības administratīvo kultūru un tradīcijas, kuru princips ir – sniegt pilsonim pakalpojumu (Regulas Nr. 723/2004 1. apsvērums).
- 108 Tādējādi atbilstoši Regulas Nr. 723/2004 2. apsvērumam Savienībai jānodrošina augstas kvalitātes valsts pārvalde, kas savus uzdevumus pilda saskaņā ar Līgumiem atbilstoši augstākajiem iespējamajiem standartiem. Pamattiesībām uz bērna kopšanas atvaļinājumu, ko izmanto Savienības ierēdņi un darbinieki, ir jābūt saskaņotām ar šo mērķi.
- 109 Ņemot vērā šos mērķus, pamattiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu, ko ierēdnis vai darbinieks var izmantot, nevar aizkavēt lēmumu par attiecīgā ierēdņa vai darbinieka atlaišanu, ja kompetentās iestādes rīcībā ir pietiekami daudz elementu, lai konstatētu viņa nepietiekamu profesionalitāti vai nopietnu disciplinārpārkāpumu no viņa puses.
- 110 Visbeidzot, ceturtkārt, saskaņā ar šā sprieduma 79.–89. punktu Civildienesta noteikumu 42.a pants ir jāinterpretē, ņemot vērā minimālās prasības, kuras ietvertas pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā, kas jāpiemēro atbilstoši Direktīvai 2010/18.

- 111 Šajā ziņā no judikatūras, kas pieņemta par 2. klauzulas 4. punktu pamatnolīgumā par bērna kopšanas atvaļinājumu, kurš noslēgts 1995. gada 14. decembrī un minēts Direktīvas 96/34 pielikumā – tā būtībā atbilst pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktam –, izriet, ka tam, lai darbaņēmējiem nodrošinātu iespēju izmantot tiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu, šajā klauzulā ir noteikts pienākums veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai aizsargātu darbaņēmējus pret mazāk labvēlīgu attieksmi vai atlaišanu bērna kopšanas atvaļinājuma pieteikuma vai izmantošanas dēļ (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Lyreco Belgium*, C-588/12, EU:C:2014:99, 34. punkts).
- 112 Līdz ar to nedz pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punkta mērķis, nedz arī tā sekas nav aizliegt darba devējam pieņemt lēmumu par darbaņēmēja atlaišanu, pat ja šā lēmuma pieņemšanas datumā šis darbaņēmējs izmanto bērna kopšanas atvaļinājumu, ja vien šis atlaišanas pamatā nav minētā atvaļinājuma pieteikums vai izmantošana un tiek izpildīti pārējie piemērojamo tiesību aktu vai tiesiskā regulējuma nosacījumi.
- 113 Tādējādi no šā sprieduma 93.–112. punkta izriet, ka prasītājam nav pamata atsaukties uz Civildienesta noteikumu 42.a panta, to aplūkojot kopā ar minimālām prasībām, kas ietvertas pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā, pārkāpumu ar pamatojumu, ka IPNDL apstrīdēto lēmumu pieņēmusi laikā, kad viņa bija bērna kopšanas atvaļinājumā.
- 114 Līdz ar to, neesot nepieciešamībai lemt par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību, šīs daļas pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 18. maijs, TK/Komisija, T-435/21, nav publicēts, EU:T:2022:303, 42. punkts).

3) Par otrā iebilduma pamatotību

- 115 Prasītāja būtībā apgalvo, ka, atlaižot to no darba viņas pieteikuma par bērna kopšanas atvaļinājumu dēļ, Komisija esot pārkāpusi Civildienesta noteikumu 42.a pantu, kas aplūkots kopā ar minimālām prasībām, kuras ietvertas pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā.
- 116 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.
- 117 Pirmkārt, iesākumā jāatgādina, ka Civildienesta noteikumu 42.a panta formulējums neliedz kompetentajai iestādei atlaist ierēdni vai darbinieku bērna kopšanas atvaļinājuma pieteikuma iesniegšanas vai šī atvaļinājuma izmantošanas dēļ. Tomēr no šā sprieduma 79.–89. punkta izriet, ka šī tiesību norma ir jāinterpretē, ņemot vērā pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā noteiktās minimālās prasības.
- 118 Proti, kā izriet no pamatnolīguma preambulas pirmās daļas un no Direktīvas 2010/18 8. apsvēruma, šis pamatnolīgums ir sociālo partneru, kurus pārstāv vispārējas starpprofesionālās organizācijas, apņemšanās, nosakot minimālās prasības par bērna kopšanas atvaļinājumu, ieviest pasākumus, kas paredzēti, lai ļautu saskaņot profesionālos un ģimenes pienākumus un veicināt vienlīdzīgas iespējas un vienlīdzīgu attieksmi pret vīriešiem un sievietēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 7. septembris, H., C-174/16, EU:C:2017:637, 29. un 30. punkts).
- 119 Tādējādi pamatnolīguma mērķi ir saistīti ar dzīves un darba apstākļu uzlabošanu, kā arī ar atbilstošas darbinieku sociālās aizsardzības pastāvēšanu, un tie, kā izriet no LESD 151. panta, ir ietverti Savienības sociālās politikas mērķos (skat. spriedumu, 2017. gada 7. septembris, H., C-174/16, EU:C:2017:637, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 120 Līdz ar to, lai darba ņēmējiem nodrošinātu iespēju izmantot tiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu, pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā ir noteikts pienākums saskaņā ar piemērojamajiem tiesību aktiem, koplīgumiem un praksi veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai aizsargātu darba ņēmējus it īpaši pret atlaišanu bērna kopšanas atvaļinājuma pieteikuma vai izmantošanas dēļ (pēc analogijas skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Lyreco Belgium*, C-588/12, EU:C:2014:99, 34. punkts).
- 121 Ņemot vērā pamatnolīguma mērķus, kas atgādināti šā sprieduma 118. punktā, 5. klauzulas 4. punkts ir jāsaprot kā tāds, kurā atspoguļotas Savienības sociālās tiesības, kam ir īpaša nozīme un ko tātad nevar interpretēt sašaurināti (pēc analogijas skat. spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Lyreco Belgium*, C-588/12, EU:C:2014:99, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 122 Otrkārt, Civildienesta noteikumu 42.a panta normas, tās aplūkojot kopā ar minimālām prasībām, kuras ietvertas pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā, aizliedz kompetentajai iestādei atlaist ierēdni vai darbinieku nepietiekamas profesionalitātes dēļ tāpēc, ka ir iesniegts pieteikums par bērna kopšanas atvaļinājumu, it īpaši tādu motīvu dēļ, kas saistīti ar šajā pieteikumā lūgtā atvaļinājuma laikposma sākuma un beigu datumu vai šā atvaļinājuma ilgumu.
- 123 Pirmām kārtām, ir jānorāda, ka, piemērojot gan pamatnolīguma noteikumus, gan Civildienesta noteikumu 42.a pantu, tiesībām uz bērna kopšanas atvaļinājumu ir noteikts minimālais ilgums, kā arī ierobežojums laika ziņā saistībā ar tā bērna vecumu, attiecībā uz kuru šis atvaļinājums tiek prasīts. Tādējādi pieteikumā par šāda atvaļinājuma piešķiršanu noteikti ir jāiekļauj precizējumi par pieteikuma iesniedzējam vēlamajiem atvaļinājuma datumiem un ilgumu.
- 124 Turklāt precizējumi par bērna kopšanas atvaļinājuma datumiem un ilgumu ļauj kompetentajai iestādei noteikt, vai šā atvaļinājuma izmantošana ir saderīga ar tās struktūras vajadzībām, kurā pieteikuma iesniedzējs ir nodarbināts.
- 125 Otrām kārtām, šo interpretāciju apstiprina pamatnolīguma 3. klauzulas 2. punkts, saskaņā ar kuru darba ņēmēja rīcībā ir termiņš, kādā tas informē darba devēju ne tikai par savu nodomu izmantot tiesības uz bērna kopšanas atvaļinājumu, bet arī par atvaļinājuma sākuma un beigu datumu, un, nosakot šā termiņa ilgumu, ir jāņem vērā gan darba ņēmēju, gan darba devēju intereses.
- 126 Trešām kārtām, prakse, saskaņā ar kuru saistībā ar nepietiekamas profesionalitātes noteikšanas procedūru darbinieku varētu atlaist ar pamatojumu, ka viņa iesniegtais pieteikums par bērna kopšanas atvaļinājumu neatbilst darba devēja iepriekš noteiktām vadlīnijām, varētu atturēt no šāda atvaļinājuma izmantošanas, un tas būtu tiešā pretrunā pamatnolīguma mērķim, kura viens no uzdevumiem ir labāk saskaņot ģimenes un profesionālo dzīvi (šajā nozīmē un pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 8. maijs, *Praxair MRC*, C-486/18, EU:C:2019:379, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 127 Šajā lietā jāvērtē, vai apstrīdētais lēmums ir balstīts uz prasītājas 2016. gada 25. aprīlī iesniegto pieteikumu par bērna kopšanas atvaļinājumu.
- 128 Šajā ziņā jāatgādina, ka apstrīdētajā lēmumā ir atkārtoti visi motīvi, kuri nosaukti 2016. gada 8. septembra vēstulē, tostarp motīvs, kas minēts šīs vēstules 4. lappuses c) punktā un saskaņā ar ko IPNDL saistībā ar to, ka aizvien pastāvēja it īpaši 2015. gada novērtējuma ziņojumā minētās grūtības, konstatēja, ka prasītāja savā 2016. gada 25. aprīļa pieteikumā par bērna kopšanas atvaļinājumu nebija ņēmusi vērā savas nodaļas vadītājas 2016. gada 18. februāra un 21. marta

norādījumus. Saskaņā ar šiem norādījumiem, no vienas puses, nebija vēlams izmantot atvaļinājumu septembra mēnesī un, no otras puses, mācību gada sākumā bērna kopšanas atvaļinājums bija iespējams tikai uz diviem vai trim mēnešiem.

- 129 Ir taisnība, ka 2015. gada novērtējuma ziņojumā IPNDL par 2016. gadu bija prasītājai noteikusi uzdevumu laikus plānot savu bērna kopšanas atvaļinājumu, lai atvieglotu viņas aizvietošanu un 2016./2017. mācību gada sākuma pienācīgu noorganizēšanu.
- 130 Tomēr, kā Tiesa nosprieda apelācijas sprieduma 34. punktā, no 2016. gada 8. septembra vēstules skaidri izriet, ka IPNDL attiecībā uz prasītājas bērna kopšanas atvaļinājumu paustā kritika attiecas nevis uz šāda atvaļinājuma pietiekami savlaicīgas plānošanas trūkumu, bet gan uz tajā norādītajiem datumiem.
- 131 Proti, no 2016. gada 8. septembra vēstules motīviem izriet, ka, lai arī apstrīdētā lēmuma pamatā ir vispārējs konstatējums par prasītājas nepietiekamu profesionalitāti, šis konstatējums ir balstīts uz virkni motīvu, starp kuriem minētās vēstules 4. lappuses c) punktā ir minēts apstāklis, ka prasītājas 2016. gada 25. aprīļa pieteikumā par bērna kopšanas atvaļinājumu norādītie datumi nesaskan ar viņas nodaļas vadītājas 2016. gada 18. februāra un 21. marta vadlīnijām.
- 132 Tādējādi atklājas, ka apstrīdētais lēmums daļēji ir balstīts uz prasītājas 2016. gada 25. aprīlī iesniegto pieteikumu par bērna kopšanas atvaļinājumu.
- 133 Komisija uzskata, ka 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappuses c) punktā minētais motīvs būtu jāsaprot kā prasītājai izteikts pārmetums par neatbilstošu komunikāciju no viņas puses par viņas priekšniecībai nozīmīgu tematu.
- 134 Šajā ziņā, pirmām kārtām, no lietas materiāliem izriet, ka jau 2016. gada 21. marta sarunā pirms 2015. gada novērtējuma ziņojuma pieņemšanas prasītāja savai nodaļas vadītājai darīja zināmu savu nodomu lūgt bērna kopšanas atvaļinājumu 2016. gada laikā.
- 135 Proti, no nodaļas vadītājas 2016. gada 26. maija elektroniskā pasta vēstules izriet, ka šajā ikgadējā sarunā tika minēta iespēja, ka prasītāja 2016./2017. mācību gada sākumā dažus mēnešus izmantos bērna kopšanas atvaļinājumu, un nodaļas vadītāja precizēja, ka tad, ja runa būtu par mācību gada sākumu, dienesta interesēs būtu ieteicams, lai prasītājas bērna kopšanas atvaļinājums tiktu izmantots divus līdz trīs mēnešus. Proti, šāda pieeja būtu ļāvusi aizvietojošajam audzinātājam panākt stabilitāti un labu darba ritmu grupā, lai atvieglotu prasītājas atgriešanos pie savu pienākumu veikšanas vēlāk mācību gada laikā.
- 136 Vēlāk – 2016. gada 25. aprīlī –, proti, mazāk nekā mēnesi pēc tam, kad sagatavots 2015. gada novērtējuma ziņojums, kurā prasītājai tika lūgts plānot bērna kopšanas atvaļinājumu pietiekami savlaicīgi, prasītāja iesniedza pieteikumu par bērna kopšanas atvaļinājumu laikposmā no 2016. gada 15. jūnija līdz 15. septembrim.
- 137 Otrām kārtām, nav apstrīdēts, ka 2016. gada 20. maijā, proti, aptuveni mēnesi pēc prasītājas pieteikuma par bērna kopšanas atvaļinājumu iesniegšanas, nodaļas vadītāja daļēji noraidīja šo pieteikumu, ciktāl tas attiecās uz laikposmu no 2016. gada 15. jūnija līdz 14. jūlijam.
- 138 2016. gada 25. maijā prasītāja, kura starplaikā bija lūgusi pagarināt savu bērna kopšanas atvaļinājumu, atkārtoja savu pieteikumu, lūdzot piešķirt bērna kopšanas atvaļinājumu laikā no 2016. gada 1. līdz 15. jūlijam.

- 139 Visbeidzot, 2016. gada 26. maija elektroniskā pasta vēstulē prasītājas priekšniece piekrita prasītājas bērna kopšanas atvaļinājuma pagarināšanai līdz 2016. gada 14. novembrim, vienlaikus paturot spēkā atteikumu prasītājai piešķirt bērna kopšanas atvaļinājumu uz laiku no 2016. gada 1. līdz 15. jūlijam, pamatojoties uz, no vienas puses, prasītājas pieteikuma novēloto raksturu un, no otras puses, viņas kolēģu atvaļinājumu plānojumu. It īpaši prasītājas priekšniece precizēja, ka viņai bija jāatsaka citi atvaļinājumu pieteikumi pirmajām divām 2016. gada jūlija nedēļām, jo šis laikposms ir ļoti noslogots, ņemot vērā reģistrēto bērnu skaitu, un ar pastāvīgi strādājošajiem pedagogiem nebija pietiekami, lai nodrošinātu pilnīgi drošu bērnu aprūpi.
- 140 Tādējādi, lai gan no lietas apstākļiem, kas minēti šā sprieduma 134.–139. punktā, izriet, ka prasītājas sākotnēji iesniegtajā pieteikumā par bērna kopšanas atvaļinājumu bija ietverta viņas prombūtne no dienesta divas pirmās septembra nedēļās, nevis divus vai trīs mēnešus ilgu laikposmu no mācību gada sākuma, kā bija vēlējusies nodaļas vadītāja, tomēr nešķiet, ka prasītājai, iesniedzot savu pieteikumu par bērna kopšanas atvaļinājumu, būtu bijusi neatbilstoša komunikācija ar savu nodaļas vadītāju.
- 141 Turpretī minētie apstākļi un to hronoloģija apliecina, ka IPNDL uzskatīja – tas, ka prasītāja neievēroja nodaļas vadītājas vadlīnijas par bērna kopšanas atvaļinājumu, atklāja to, ka prasītāja neņem vērā dienesta vajadzības, un liecināja par rīcību, ko kopā ar citiem elementiem var ņemt vērā, atlaižot no darba nepietiekamas profesionalitātes dēļ.
- 142 Taču, lai arī IPNDL varēja noraidīt prasītājas iesniegto pieteikumu par bērna kopšanas atvaļinājumu ar pamatojumu, ka šim atvaļinājumam plānotie datumi nebija saderīgi ar dienesta vajadzībām, IPNDL nevarēja atsaukties uz datumiem, par kuriem prasītāja izteica savu vēlmi 2016. gada 25. aprīlī, kā uz vienu no pamatojumiem atlaišanai no darba nepietiekamas profesionalitātes dēļ, nepārkāpjot Civildienesta noteikumu 42.a pantu, kas aplūkots kopā ar minimālām prasībām, kuras ietvertas pamatnolīguma 5. klauzulas 4. punktā un kuras garantē ierēdņa vai darbinieka tiesības iesniegt pieteikumu par bērna kopšanas atvaļinājuma izmantošanu.
- 143 Līdz ar to otrais šīs daļas iebildums ir jāpieņem.
- 144 Tomēr šā sprieduma 142. punktā konstatētais prettiesiskums pats par sevi neliek atcelt apstrīdēto lēmumu.
- 145 Proti, saskaņā ar judikatūru gadījumā, ja ir vairāki motīvi, pat ja viens vai vairāki apstrīdēta tiesību akta motīvi ir nepamatoti, šis trūkums nevar izraisīt šā akta atcelšanu, ja viens vai vairāki citi motīvi likumīgi pamato minēto aktu, neatkarīgi no prettiesiskajiem motīviem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 5. marts, *Pethke/EUIPO*, T-169/17, nav publicēts, EU:T:2019:135, 93. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2020. gada 23. septembris, *VE/EVTI*, T-77/18 un T-567/18, nav publicēts, EU:T:2020:420, 213. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 146 Tā kā vispārējais konstatējums par prasītājas nepietiekamo profesionalitāti ir balstīts uz vairākiem motīviem, kas nošķirti no motīva par datumiem, kurus viņa izvēlējās savā 2016. gada 25. aprīļa pieteikumā par bērna kopšanas atvaļinājumu, šajā lietā jāvērtē trešā pamata otrā daļa un pārējie izvirzītie pamati.

b) Par trešā pamata otro daļu – tiesību kļūdu, kas izriet no tā, ka netika ņemtas vērā Direktīvas 2002/14/EK 7. pantā ietvertās minimālās prasības, un aizlieguma likt šķēršļus pārkāpumu

147 Šajā daļā ir divi iebildumi, no kuriem pirmais attiecas uz tiesību kļūdu, kura izriet no tā, ka Komisija nav ņēmusi vērā minimālās prasības, kas ietvertas 7. pantā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/14/EK (2002. gada 11. marts), ar ko izveido vispārēju sistēmu darbinieku informēšanai un uzklaušīšanai Eiropas Kopienā (OV 2002, L 80, 29. lpp.), un otrs – uz aizlieguma likt šķēršļus pārkāpumu.

1) Par Direktīvas 2002/14 7. pantā ietverto minimālo prasību ņemšanu vērā, kompetentajai iestādei pieņemot lēmumu par atlaišanu nepietiekamas profesionalitātes dēļ uz PDNK 47. panta c) punkta i) apakšpunkta pamata

148 Prasītāja būtībā apgalvo, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu uz PDNK 47. panta c) punkta i) apakšpunkta pamata, Komisija esot pieļāvusi tiesību kļūdu, neņemdamā vērā Direktīvas 2002/14 7. pantā ietvertās minimālās prasības, jo prasītāja tika atlaista, lai gan tā pildīja pienākumus arodbiedrībā *CLP*.

149 Komisija apstrīd prasītājas apgalvojumus.

150 Kā izriet no šā sprieduma 80. un 81. punkta, Vispārējai tiesai ir jādod priekšroka tādai Civildienesta noteikumu un PDNK normu interpretācijai, kas ļautu nodrošināt šo noteikumu un PDNK atbilstību Savienības sociālo tiesību principiem, kuri ir skaidri noteikti Hartā, un integrēt Civildienesta noteikumos un PDNK Savienības atvasināto tiesību normu saturu, jo šīs normas ir minimālās aizsardzības normas, kas vajadzības gadījumā var papildināt pārējās Civildienesta noteikumu normas.

151 Taču Hartas 27. pantā “Darba ņēmēju tiesības uz informāciju un konsultācijām uzņēmumā” ir paredzēts, ka darba ņēmējiem attiecīgajos līmeņos ir jābūt garantētai informācijai un konsultācijām gadījumos un apstākļos, kuri ir paredzēti Savienības tiesību aktos, kā arī valstu tiesību aktos un praksē.

152 Saskaņā ar paskaidrojumiem attiecībā uz Hartas 27. pantu šī norma ir tikusi precizēta ar Direktīvu 2002/14.

153 Tādējādi no judikatūras izriet, ka ar Direktīvu 2002/14 izveidotā vispārējā sistēma darbinieku informēšanai un uzklaušīšanai ir tādu Savienības tiesību vispārējo principu izpausme, kuri paredzēti Hartas 27. pantā un kuri ir saistoši iestādēm (spriedums, 2016. gada 15. septembris, *TAO-AFI* un *SFIE-PE*/Parlaments un Padome, T-456/14, EU:T:2016:493, 76. punkts).

154 Konkrētāk, no Direktīvas 2002/14 1. panta 1. punkta, 2. panta f) un g) punkta un 4. panta izriet, ka, no vienas puses, ar šīm tiesību normām ir paredzētas minimālās prasības par darba ņēmēju informēšanu un apspriešanos ar viņiem, neskarot darba ņēmējiem labvēlīgākas normas, un ka, no otras puses, darba ņēmēju informēšanu un apspriešanos ar viņiem organizē ar personāla pārstāvju starpniecību, [kā paredzēts] valsts tiesību aktos vai praksē (spriedums, 2016. gada 15. septembris, *TAO-AFI* un *SFIE-PE*/Parlaments un Padome, T-456/14, EU:T:2016:493, 80. punkts).

- 155 Taču saskaņā ar Civildienestu noteikumu 9. panta 3. punktu personāla komiteja “pārstāv personāla locekļu intereses attiecībā ar iestādi un nodrošina nepārtrauktus kontaktus starp iestādi un personālu”. Tā “veicina netraucētu dienesta vadīšanu, nodrošinot iespējas personāla locekļu viedokļa izteikšanai”.
- 156 No tā izriet, ka Komisijai ir pienākums piemērot Direktīvā 2002/14 paredzētās minimālās prasības personāla komitejai un šīs pārstāvības struktūras locekļiem par darba ņēmēju informēšanu un apspriešanos ar viņiem.
- 157 Šajā gadījumā no lietas materiāliem neizriet, ka prasītājas atlaišanas datumā viņai vairs nebija *CLP* un *CCP* locekles statusa. Līdz ar to prasītāja šīs daļas pirmajā iebildumā pamatoti apgalvo, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz PDNK 47. panta c) punkta i) apakšpunktu, Komisijai bija jāņem vērā Direktīvas 2002/14 7. pantā paredzētās minimālās prasības.

2) Par pirmā iebilduma pamatotību

- 158 Saskaņā ar judikatūru darbinieku pārstāvja atlaišana, kas pamatota ar tā darbinieku pārstāvja statusu vai veiktajām darbībām šajā statusā, nav savienojama ar Direktīvas 2002/14 7. pantā noteikto aizsardzību (spriedums, 2010. gada 11. februāris, *Ingeniørforeningen i Danmark*, C-405/08, EU:C:2010:69, 58. punkts).
- 159 Darbinieku pārstāvim, uz kuru attiecas lēmums par atlaišanu, tādējādi jābūt iespējai pārbaudīt atlaišanas pamatojumu atbilstoši administratīvā procesa kārtībai vai procesā tiesā neatkarīgi no tā, vai šis lēmums ir pamatots ar tā darbinieku pārstāvja amatu vai veiktajām pārstāvja darbībām, un ir jāpiemēro atbilstošas sankcijas gadījumā, ja izrādītos, ka pastāv saistība starp minēto statusu vai darbībām un pieņemto atlaišanas pasākumu attiecībā uz šo pārstāvi (spriedums, 2010. gada 11. februāris, *Ingeniørforeningen i Danmark*, C-405/08, EU:C:2010:69, 59. punkts).
- 160 It īpaši attiecībā uz Savienības ierēdņiem un darbiniekiem turklāt ir jāņem vērā Civildienesta noteikumu 24.b pants, saskaņā ar kuru “ierēdņi ir tiesīgi izmantot tiesības apvienoties; viņi var būt Eiropas ierēdņu arodbiedrību vai profesionālo apvienību biedri”. Proti, Savienības iestādes nedrīkst darīt neko tādu, kas varētu likt šķēršļus biedrošanās brīvības, kura atzīta ar Civildienesta noteikumu 24.b panta normām, izmantošanai (pēc analogijas skat. spriedumu, 1990. gada 18. janvāris, *Maurissen* un *Union syndicale*/Revīzijas palāta, C-193/87 un C-194/87, EU:C:1990:18, 12. punkts).
- 161 Savienības ierēdņiem un darbiniekiem šādi atzītā biedrošanās brīvība ietver tiesības arodbiedrībām un profesionālajām apvienībām (turpmāk tekstā – “APA”) veikt jebkādu likumīgu darbību savu locekļu profesionālo interešu aizstāvībai (skat. spriedumu, 1990. gada 18. janvāris, *Maurissen* un *Union syndicale*/Revīzijas palāta, C-193/87 un C-194/87, EU:C:1990:18, 13. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 162 No tā izriet, ka, no vienas puses, Savienības iestādēm ir jāpieņem, ka APA savus pārstāvības un konsultāciju uzdevumus veic visās jomās, kas interesē personālu, un, no otras puses, šīs iestādes nedrīkst nekādā veidā sodīt ierēdņus vai darbiniekus to darbības arodbiedrībā dēļ (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1990. gada 18. janvāris, *Maurissen* un *Union syndicale*/Revīzijas palāta, C-193/87 un C-194/87, EU:C:1990:18, 14. un 15. punkts).
- 163 Šīs daļas pirmā iebilduma pamatotība ir jāvērtē, ņemot vērā šīs normas un šos principus.

- 164 Pirmkārt, ne no apstrīdētā lēmuma pamatojuma, ne no lietas materiāliem neizriet, ka šis lēmums būtu pamatots tikai ar *CCP* un *CLP* locekles statusu, kas prasītājam bija kopš 2014. gada 13. maija, neatkarīgi no šo personāla pārstāvības uzdevumu pildīšanas un, plašākā nozīmē, no prasītājas darbības arodbiedrībā.
- 165 Otrkārt, apstrīdētajā lēmumā nav motīva, kāpēc IPNDL būtu uzskatījusi, ka veids, kādā prasītāja šā lēmuma pieņemšanas datumā pildīja personāla pārstāves pienākumus vai, plašākā nozīmē, veica darbību arodbiedrībā, būtu raksturojošs tādu rīcību, kas var pamatot viņas līguma izbeigšanu nepietiekamas profesionalitātes dēļ.
- 166 Turklāt no debatēm tiesas sēdē izriet, ka, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu par šo aspektu, prasītāja apstiprināja, ka viņa pārtrauca dalību *CLP* un *CCP* darbā, dodoties bērna kopšanas atvaļinājumā 2016. gada 15. jūlijā, un ka *CCP* un *CLP* viņu bija jāaizvieto aizstājējam.
- 167 Tādējādi apstākļi, ka prasītāja apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā faktiski vairs neveica personāla pārstāves pienākumus, ir norāde, ka minētais lēmums nav balstīts uz to, ka prasītāja šajā datumā veica minētos pienākumus.
- 168 Treškārt, ir taisnība, ka viens no motīviem, kuri lika IPNDL atlaist prasītāju nepietiekamas profesionalitātes dēļ, ir tas, ka viņa neņēma vērā dienesta intereses, plānojot darbību, kas saistīta ar personāla pārstāves pilnvarām 2014. un 2016. gada laikā.
- 169 It īpaši no šā sprieduma 41. un 42. punkta izriet, ka attiecībā uz 2014. gadu IPNDL pārmeta prasītājam, ka tā novēloti brīdinājusi priekšniecību par savu piedalīšanos *CCP* un *CLP* sanāksmēs un nereti nav brīdinājusi savus kolēģus par piedalīšanos šajās sanāksmēs. Turklāt no šā sprieduma 47. punkta izriet, ka par 2016. gadu IPNDL pārmeta prasītājam, ka tā novēloti informējusi savus priekšniekus par savu piedalīšanos dažās *CCP* sanāksmēs un nav par to informējusi vai nereti novēloti informējusi savus kolēģus.
- 170 Tādējādi jānosaka, vai kompetentā iestāde varēja pamatot apstrīdēto lēmumu ar šādu motīvu, nepārkāpjot pienākumu ņemt vērā Direktīvas 2002/14 7. pantā paredzētās minimālās prasības.
- 171 Šajā ziņā jāatgādina, ka Civildienesta noteikumu II pielikuma 1. panta sestajā daļā ir paredzēts, ka pienākumus, ko tostarp uzņemas veikt personāla komitejas locekļi, uzskata par daļu no to dienesta attiecīgajā iestādē. Iestādēm tāpat ir jārada vajadzīgie apstākļi, lai nodrošinātu personāla pārstāvības pienākumu izpildi, un šajā ziņā pienākumu personāla pārstāvības struktūras veikšanas fakts nedrīkst ietekmēt ierēdņi (skat. spriedumu, 1996. gada 26. septembris, *Maurissen* /Revīzijas palāta, T-192/94, EU:T:1996:133, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 172 Tāpat Civildienesta noteikumu II pielikuma 1. panta sestās daļas otrā teikuma mērķis ir nodrošināt tostarp personāla komitejas locekļu tiesības, tos aizsargājot no jebkādam nelabvēlīgām sekām, kādas tiem varētu rasties saistībā ar Civildienesta noteikumos paredzēto personāla pārstāvības pienākumu veikšanu. Tieši tas ir iemesls, kā dēļ personāla pārstāvju darbība ir jāņem vērā, sagatavojot attiecīgo ierēdņu vai darbinieku novērtējuma ziņojumu (spriedumi, 1996. gada 26. septembris, *Maurissen* /Revīzijas palāta, T-192/94, EU:T:1996:133, 41. punkts, un 2003. gada 5. novembris, *Lebedef* /Komisija, T-326/01, EU:T:2003:291, 49. punkts). Turklāt šīs tiesību normas mērķis, kas noteikts tās pirmajā teikumā, ir atvieglot ierēdņu piedalīšanos savas iestādes personāla pārstāvēšanā, tostarp ļaujot tiem to darīt darba laikā, kas parasti ir paredzēts to pienākumu izpildei, kuri tiem jānodrošina iestādē, nevis strādājot virsstundas (spriedums, 2010. gada

16. decembris, *Lebedef/Komisija*, T-364/09 P, EU:T:2010:539, 23. punkts), vai to veikt kā personai, kas nodota APA rīcībā un kam nepieciešams daļējs vai pilnīgs atbrīvojums no darba veikšanas iestādes dienestos.

- 173 Tomēr ierēdnim vai darbiniekam, kuram ir norīkojums darbam arodbiedrībā 50 % apmērā, atbilstoši Civildienesta noteikumu 60. pantam ir jāsaņem sava priekšnieka iepriekšēja atļauja, lai varētu neierasties savā dienestā, bet piedalīties sanāksmē, uz ko tas ir aicināts saskaņā ar savām arodbiedrības pilnvarām vai personāla pārstāvja pilnvarām. Proti, Civildienesta noteikumu 60. pantā paredzētajam pienākumam saņemt iepriekšēju atļauju piemēro atkāpi tikai slimības vai nelaimes gadījuma dēļ, bet ne piedalīšanās personāla pārstāvībā arodbiedrībā vai tādu pārstāvības struktūru kā *CCP* vai *CLP* sanāksmēs gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 16. decembris, *Lebedef/Komisija*, T-52/10 P, EU:T:2010:543, 30. punkts).
- 174 Saistībā ar šo jānorāda, ka ar Komisijas Lēmuma C (2011) 3588, galīgā redakcija, kas datēts ar 2011. gada 27. maiju (turpmāk tekstā – “Lēmums C (2011) 3588”), 7. panta 3.1. punktu prasītājam bija noteikts pienākums “savlaicīgi” informēt priekšniecību par uzaicinājumiem piedalīties *CCP* un *CLP* sanāksmēs un priekšniecībai bija tiesības vajadzības gadījumā ar rakstisku un pamatotu lēmumu atteikt ieinteresētās personas dalību šajās sanāksmēs.
- 175 Tādējādi apstrīdētais lēmums varēja būt pamatots ar to, ka prasītāja nav ievērojusi pienākumu pirms *CLP* un *CCP*, kuru locekle tā bija, sanāksmēm laikus informēt priekšniecību par savu dalību minētajās sanāksmēs, tādējādi nepārkāpjot Direktīvas 2002/14 7. panta minimālās prasības, jo šāda motīva pamatā nav tas, ka prasītāja pildīja personāla pārstāves pienākumus, bet gan tas, ka viņa neievēroja dienesta organizācijas nosacījumus, kas vajadzīgi viņai piešķirto pilnvaru īstenošanai.
- 176 Tāpēc šīs daļas pirmais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

3) *Par otro iebildumu*

- 177 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ar apstrīdēto lēmumu esot pārkāpusi normu, ar kuru aizliedz likt šķēršļus.

[..]

3. *Par ceturto pamatu – acīmredzamām kļūdām vērtējumā un faktu kļūdām*

[..]

a) *Par Savienības tiesas pārbaudes apjomu*

- 184 Iesākumā jāprecizē, kāds ir apjoms pārbaudei, kura jāveic Vispārējai tiesai, kad tā izskata lietu par tāda lēmuma likumību, ar kuru līgumdarbinieks ir atlaists viņa nepietiekamas profesionalitātes dēļ.
- 185 Proti, prasītāja apgalvo, ka pastāvīgā judikatūra, atbilstoši kurai Savienības tiesas pārbaude par ierēdņu vai darbinieku atlaišanas nepietiekamas profesionalitātes dēļ lēmuma likumību ierobežoti attiecas tikai uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, esot pretrunā Hartas 30. pantam par aizsardzību pret nepamatotu atlaišanu. Turklāt viņa norāda, ka tāda lēmuma kā apstrīdētais

lēmums likumības pierādīšanas pienākumam vajadzētu attiekties uz darba devēju, jo pretējā gadījumā Hartas 30. pantam tiktu atņemts tā lietderīgais tvērums. Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Vispārējai tiesai, vērtējot pierādīšanas pienākumu, būtu jāņem vērā tiesvedības ārkārtīgi ilgais laikposms, ņemot vērā Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. panta normas.

- 186 Komisija apstrīd prasītājas argumentu pieņemamību un pamatotību.
- 187 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka līguma uz nenoteiktu laiku izbeigšanu IPNDL atbilstoši PDNK 47. panta c) punkta i) apakšpunktam, ievērojot līgumā paredzēto iepriekšējo uzteikumu, ir plaša rīcības brīvība, un tādējādi Savienības tiesas pārbaudei ir ierobežoti jāattiecas uz pārbaudi par acīmredzamas kļūdas vai pilnvaru nepareizas izmantošanas neesamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1981. gada 26. februāris, *De Briey/Komisija*, 25/80, EU:C:1981:56, 7. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2022. gada 6. jūlijs, *YF/EFCA*, T-664/21, nav publicēts, EU:T:2022:425, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 188 Proti, kompetence vērtēt Savienības iestāžu ierēdņu vai darbinieku profesionalitāti vispirms ir pašai minētai iestādei (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1955. gada 19. jūlijs, *Kergall/Kopēja asambleja*, 1/55, EU:C:1955:9, 23. lpp.).
- 189 Šajā ziņā kļūdu var atzīt par acīmredzamu vienīgi tad, ja to acīmredzami var atklāt atbilstoši kritērijiem, kuriem likumdevējs ir vēlējies pakļaut administrācijas plašās rīcības brīvības īstenošanu. Citiem vārdiem, pamats par acīmredzamu kļūdu ir jānoraida, ja, neraugoties uz prasītāja izvirzītajiem elementiem, apstrīdēto vērtējumu var atzīt par pamatotu un saskanīgu (skat. spriedumu, 2019. gada 2. aprīlis, *Fleig/EĀDD*, T-492/17, EU:T:2019:211, 55. punkts (nav publicēts) un tajā minētā judikatūra).
- 190 Turklāt jāatgādina, ka uz Savienības iestāžu tiesību aktiem principā ir attiecināma likumības prezumpcija un tie tādējādi rada tiesiskas sekas tik ilgi, kamēr tie nav atsaukti, atcelti atcelšanas prasības ietvaros vai pasludināti par spēkā neesošiem pēc prejudiciāla nolēmuma pieņemšanas vai iebildes par prettiesiskumu apmierināšanas (skat. spriedumu, 2019. gada 10. septembris, *HTTS/Padome*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 100. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 191 Tādējādi no Savienības iestāžu aktu likumības prezumpcijas principa izriet, ka pagaidu darbiniekam vai līgumdarbiniekam, par kuru ir pieņemts lēmums par atlaišanu un kurš ceļ prasību Savienības tiesā, pienākas pierādīt šāda lēmuma prettiesiskumu.
- 192 Taču Hartas 30. pants neliek apšaubīt šā sprieduma 187.–191. punktā minētos principus un judikatūru.
- 193 Pirmkārt, no Hartas 30. panta, saskaņā ar kuru “ikvienam darba ņēmējam nepamatotas atlaišanas gadījumā ir tiesības uz aizstāvību, ievērojot Savienības tiesību aktus, kā arī valstu tiesību aktus un praksi”, izriet, ka tā formulējumā nav definēti konkrēti pienākumi (spriedums, 2013. gada 4. decembris, *ETF/Schuerings*, T-107/11 P, EU:T:2013:624, 100. punkts). Tādējādi Hartas 30. pantā nav paredzēts neviens noteikums, kas liktu apšaubīt ierobežoto pārbaudi tikai par acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kuru Vispārējā tiesa veic, vērtējot lēmuma par pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka līguma uz nenoteiktu laiku izbeigšanu likumību.

- 194 Otrkārt, tas pats attiecas uz Eiropas Sociālās hartas, kura parakstīta Turīnā 1961. gada 18. oktobrī, tās pārskatītās redakcijas I daļas 24. punktu, kurš saskaņā ar paskaidrojumiem par Hartas 30. pantu ir minētā panta pamatā un atbilstoši kuram “visiem strādājošajiem ir tiesības uz aizsardzību darba saistību izbeigšanās gadījumos”.
- 195 Treškārt, paskaidrojumos par Hartas 30. pantu ir īpaši minēta Padomes Direktīva 2001/23/EK (2001. gada 12. marts) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā (OV 2001, L 82, 16. lpp.), kā arī Padomes Direktīva 80/987/EEK (1980. gada 20. oktobris) par dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātspējas gadījumā (OV 1980, L 283, 23. lpp.). Tomēr, pat pieņemot, ka Hartas 30. pantu varētu interpretēt tādējādi, ka ar to piešķir īpašu aizsardzību atlaistiem darbiniekiem, piemērojot šīs īpašās Savienības atvasināto tiesību normas, ir jākonstatē, ka uz prasītājas situāciju minētās normas neattiecas.
- 196 Līdz ar to no Hartas 30. panta nevar secināt ne to, ka Vispārējai tiesai būtu pienākums, vērtējot lēmuma par ierēdņa, pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka atlaišanu nepietiekamas profesionalitātes dēļ likumību, veikt precīzāku pārbaudi nekā pārbaude par acīmredzamu kļūdu vērtējumā, ne to, ka tai būtu pienākums attiecināt uz konkrēto iestādi šāda lēmuma likumības pierādīšanas pienākumu.
- 197 Turklāt jāatgādina, ka, lai gan – kā to apliecina LES 6. panta 3. punkts – pamattiesības, kas atzītas ECPAK, kā vispārējie principi ir daļa no Savienības tiesībām un lai gan Hartas 52. panta 3. punktā ir paredzēts, ka tajā ietvertajām tiesībām, kuras atbilst ECPAK garantētajām tiesībām, ir tāda pati nozīme un apjoms, kāds tām ir noteikts minētajā konvencijā, pēdējā minētā konvencija, kamēr Savienība nav tai pievienojusies, nav Savienības tiesību sistēmā formāli integrēts juridisks instruments (skat. spriedumu, 2020. gada 22. oktobris, *Silver Plastics* un *Johannes Reifenhäuser* /Komisija, C-702/19 P, EU:C:2020:857, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 198 Šajā ziņā, ciktāl Hartā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst ECPAK garantētajām tiesībām, Hartas 52. panta 3. punkta mērķis ir nodrošināt nepieciešamo saskaņotību starp tajā ietvertajām tiesībām un atbilstošajām ECPAK garantētajām tiesībām, “tomēr negatīvi neietekmējot Savienības tiesību aktu un Eiropas Savienības Tiesas autonomiju”. Saskaņā ar paskaidrojumiem Hartas 47. panta otrā daļa atbilst ECPAK 6. panta 1. punktam (skat. spriedumu, 2020. gada 22. oktobris, *Silver Plastics* un *Johannes Reifenhäuser* /Komisija, C-702/19 P, EU:C:2020:857, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 199 Līdz ar to arguments par ECPAK 6. panta pārkāpumu ir jāsaprot kā tāds, ar kuru būtībā tiecas apgalvot, ka vērtējuma – kas notiek pēc tam, kad Tiesa ir nosūtījusi lietu atpakaļ, – par apstrīdētā lēmuma likumību laikā, piemērojot tādu pārbaudi, kura ierobežoti attiecas tikai uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pat ja tiesvedība tās ārkārtīgi ilgās norises dēļ neatbilstu iztiesāšanas saprātīga termiņa noteikumam, Vispārējā tiesa pārkāptu tiesības uz taisnīgu tiesu, kas nostiprinātas it īpaši Hartas 47. panta otrajā daļā.
- 200 Tomēr no judikatūras izriet – tas, ka Savienības tiesa, iespējams, ir pārkāpusi tai Hartas 47. panta otrajā daļā noteikto pienākumu laikus izskatīt tai izskatīšanai nodotās lietas, ir sodāms ar Vispārējā tiesā celtu prasību par zaudējumu atlīdzību, jo šāda prasība ir efektīvs tiesību aizsardzības līdzeklis (skat. spriedumu, 2018. gada 13. decembris, Eiropas Savienība/*Kendrion*, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 201 Turklāt gadījumā, ja Vispārējā tiesā, kurai atbilstoši LESD 256. panta 1. punktam ir attiecīgā kompetence, ir celta prasība par zaudējumu atlīdzību, tai par šādu prasību ir jālemj citā iztiesāšanas sastāvā, kas ir atšķirīgs no tā, kurā tika izskatīta un izlemta lieta, kas bija pamatā tiesvedībai ar kritizēto ilgumu (skat. spriedumu, 2016. gada 14. septembris, *Trafilerie Meridionali* /Komisija, C-519/15 P, EU:C:2016:682, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 202 Līdz ar to no šā sprieduma 200. un 201. punktā minētās judikatūras izriet, ka, vērtējot atcelšanas prasījumus, kam attiecīgā gadījumā pievienoti prasījumi par kaitējuma atlīdzību, pēc tam, kad Tiesa ir nodevusi lietu atpakaļ izskatīšanai saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. pantu, Vispārējās tiesas iztiesāšanas sastāvs, kas lemj par šiem prasījumiem, nav kompetents vērtēt tiesvedības, iespējams, pārmērīgo ilgumu un sekojoši nevar meklēt līdzekli tā izlabošanai, tostarp mainot savas pārbaudes apjomu attiecībā uz lēmuma, kuru lūdz atcelt, pamatojumu likumību.
- 203 Tāpēc prasītājas argumentācija, kas atgādināta šā sprieduma 185. punktā, ir jānoraida, neizvērtējot Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību.

b) Par ceturtā pamata pirmo daļu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kas pieļauta pamatojumā par prasītājas steidzamo pieteikumu, ar kuru tā lūdza atsaukt atļauju strādāt nepilna laika darbu

- 204 Ar šo daļu prasītāja būtībā apgalvo, ka norādes, kas minētas 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses a) punktā, nevarēja nopietni pamatot Komisijas konstatējumu par viņas iespējamo nepietiekamo profesionalitāti grūtību apvienot profesionālo un ģimenes dzīvi dēļ.
- 205 Prasītāja it īpaši norāda, ka 2014. gada aprīlī pēc šķiršanās viņa nonāca situācijā, kurā viņa bija vienuļais vecāks ar trim apgādībā esošiem bērniem, un tādējādi viņai bija legītimis iemesls meklēt iespēju strādāt vairāk, lai tiktu galā ar ģimenes izdevumiem. Prasītāja arī apgalvo, ka Komisija nav pierādījusi, ka viņas pieteikuma par nepilna laika darbu atsaukšana būtu traucējusi dienesta darba organizācijai.
- 206 Šajā ziņā 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses a) punktā IPNDL norādīja, ka 2014. gada janvārī prasītājas pieteikums par nepilna laika darbu tika pieņemts laikposmam no 2014. gada 1. maija līdz mācību gada beigām, tomēr 2014. gada 24. aprīlī prasītāja ģimenes apstākļu dēļ steidzami lūdza iespēju strādāt pilna laika darbu un vadītājs darīja visu, lai palīdzētu prasītājai un pielāgotu dienesta organizāciju, kā dēļ prasītāja varēja strādāt pilna laika darbu no 2014. gada 15. maija.
- 207 Turklāt IPNDL norādīja – ņemot vērā, ka informācija par to, ka prasītājai no 2014. gada 15. maija ir jāstrādā pilna laika darbs, cilvēkresursu pārvaldības nodaļā nonāca novēloti, bija jāpieļiek ārkārtējas pūles, lai dienesta vajadzības pielāgotu prasītājas personīgām vajadzībām.
- 208 Iesākumā jānorāda, ka prasītāja neapstrīd IPNDL 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappusē sniegto atsauci uz novērtējumu, kurš ietverts 2014. gada novērtējuma ziņojumā un saskaņā ar kuru prasītājai 2014. gada laikā bija grūtības apvienot profesionālo un personīgo dzīvi, bet gan vienīgi apstrīdētā lēmuma pamatojumu, kas minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses a) punktā. Šajā pamatojumā nav atkārtots novērtējums, kas esot iekļauts 2014. gada novērtējuma ziņojumā.

- 209 Līdz ar to prasītājas šajā daļā izklāstītā argumentācija nav aplūkojama kā tāda, ar kuru apstrīd 2014. gada novērtējuma ziņojumā ietverto novērtējumu, par kuru Komisija apgalvo, ka tas esot kļuvis galīgs.
- 210 Attiecībā uz šajā daļā izklāstītās argumentācijas pamatotību, pirmām kārtām, ir jāatgādina, ka Civildienesta noteikumu 55.a pantā, kurš, vienlaikus piemērojot PDNK 16. un 91. pantu, pēc analogijas ir piemērojams līgumdarbiniekiem, ir paredzēti nosacījumi, ar kādiem līgumdarbinieks var strādāt nepilna laika darbu. Nepilna laika darba kārtība un atļaujas piešķiršanas procedūra ir noteiktas Civildienesta noteikumu IVa pielikumā un vajadzības gadījumā – ar kompetentās iestādes pieņemtiem piemērošanas noteikumiem.
- 211 Civildienesta noteikumu IVa pielikuma 2. panta pirmajā daļā it īpaši ir noteikts:
- “Pēc attiecīgā ierēdņa pieprasījuma iecelējinstītūcija atļauju var atsaukt pirms tās derīguma termiņa beigām. Atļaujas atsaukšanas diena nevar būt vairāk kā divus mēnešus pēc ierēdņa ierosinātā datuma vai četrus mēnešus pēc šā datuma, ja atļauja par nepilna darba laika darbu tika piešķirta uz laiku, kas pārsniedz vienu gadu.”
- 212 No šīm normām izriet, ka, lūdzot atsaukt atļauju strādāt nepilnu laika darbu pirms tā laikposma beigām, par kuru šī atļauja tika piešķirta, prasītāja izmantoja iespēju, kas tai ir skaidri paredzēta Civildienesta noteikumos.
- 213 Otrām kārtām, ne no apstrīdētā lēmuma pamatojuma, ne no lietas materiāliem neizriet, ka ar laikposmu no prasītājas pieteikuma par atļaujas strādāt nepilna laika darbu atsaukšanu iesniegšanas 2014. gada 24. aprīlī līdz datumam, kurā šī atļauja stājās spēkā, proti, 2014. gada 1. maijam, būtu pārkāptas Civildienesta noteikumu 55.a panta un IVa pielikuma normas vai piemērošanas noteikumi, kurus Komisija pieņēmusi šo normu ieviešanai.
- 214 Trešām kārtām, ņemot vērā, ka prasītājai bija piešķirta atļauja atsākt pilna laika darbu no 2014. gada 15. maija, nav konstatējams, ka viņas priekšlaicīga atjaunošana pilna laika darbā nebija saderīga ar dienesta vajadzībām. Turklāt no lietas materiāliem arī neizriet, ka prasītājas pieteikuma izskatīšana kompetentajiem dienestiem būtu prasījusi ārkārtējas pūles.
- 215 Ceturtām kārtām, netiek apstrīdēts, ka prasītājas 2014. gada 24. aprīļa pieteikums par pilna laika darbu tika iesniegts pēc šķiršanās procesa, kurš tika uzsākts tajā pašā mēnesī un kurā prasītāja kļuva par vientuļo vecāku ar trim apgādībā esošiem bērniem. Tādējādi, lai arī šis steidzamais pieteikums balstījās uz personīgiem motīviem, tiem tomēr bija nopietns un leģitīms raksturs.
- 216 Piektām kārtām, no lietas materiāliem izriet, ka, atbildot uz prasītājas argumentāciju, Komisija vienīgi norādīja, ka prasītāja, lai atvieglotu savas profesionālās un personīgās dzīves apvienošanu, varēja izmantot bērna kopšanas atvaļinājumu un darba laika organizēšanu, kad tā 2014. gada novembrī un decembrī strādāja nepilna laika darbu medicīnisku iemeslu dēļ. Turklāt Komisija apgalvoja, ka administrācija nebija pārmetusi prasītājai to, ka tā lūdza pielāgot darba laiku savām vajadzībām.
- 217 To darīdama, Komisija nav pierādījusi, ka novērtējums, kurš minēts apstrīdētajā lēmumā un saskaņā ar kuru prasītājas 2014. gada 24. aprīļa pieteikums par atļaujas strādāt nepilna laika darbu atsaukšanu apliecināja viņas grūtības apvienot personīgo un profesionālo dzīvi, ir pamatots un saskaņots, ņemot vērā šā sprieduma 210.–215. punktā atgādinātos apstākļus, kādos šis pieteikums tika iesniegts.

218 Šajos apstākļos prasītāja pamatoti apgalvo, ka Komisija, balstoties uz pamatojumu, kurš minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses a) punktā, lai atzītu, ka prasītājai bija grūtības apvienot profesionālo un ģimenes dzīvi, apstrīdētajā lēmumā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

c) Par ceturrtā pamata otro daļu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kas pieļauta pamatojumā par prasītājas apgalvoto nelikumīgo prombūtni

219 Ar šo daļu prasītāja izvirza divus iebildumus, no kuriem pirmais ir par apstrīdētā lēmuma pamatojuma, kas pamatots ar viņas, kā apgalvots, nelikumīgās prombūtnes 2014. gadā novēloto un nelojālo raksturu un otrais – par šā pamatojuma saistībā ar viņas prombūtni 2014. gada 7. maijā, 2014. gada 16. un 18. jūnijā, kā arī 2016. gada 30. un 31. maijā nepamatoto raksturu.

220 Komisija apgalvo, ka šī daļa esot nepieņemama, jo prasītāja to nav izklāstījusi iepriekšējā sūdzībā un nav apstrīdējusi lēmumus, ar kuriem tikusi konstatēta viņas prombūtnes nelikumība atbilstoši Civildienesta noteikumiem un PDNK noteiktajiem termiņiem.

221 Šajā ziņā 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses b) punktā IPNDL norādīja, ka prasītāja atradās neattaisnotā prombūtnē 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā, pēc tam minētās vēstules 2. lappuses d) punktā – [ka prasītāja atradās neattaisnotā prombūtnē] 2014. gada 18. jūnijā. Visbeidzot 2016. gada 8. septembra vēstules 5. lappuses e) punktā IPNDL balstījās arī uz prasītājas neattaisnoto prombūtni 2016. gada 30. un 31. maijā.

222 Pirmkārt, jāatgādina, ka lēmumu par pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka atlaišanu saskaņā ar PDNK 47. panta c) punkta i) apakšpunktu, kas būtībā izriet no ieinteresētajai personai pārņemstās nepietiekamās profesionalitātes, var pamatot, atsaucoties uz precīzu un saskanīgu materiālo faktu kopumu, kas attiecīgā gadījumā pamatoti ar vairākiem gada novērtējuma ziņojumiem, kuros parādās pakalpojumu nepietiekamā kvalitāte, lai arī, atsevišķi skatīti, šie fakti nešķīstu pietiekami smagi, lai ar tiem pamatotu šādu pasākumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 6. jūlijs, YF/EFCA, T-664/21, nav publicēts, EU:T:2022:425, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

223 Proti, ierēdņa vai pagaidu darbinieka, vai līgumdarbinieka nepietiekamā profesionalitāte ir jāvērtē, it īpaši ņemot vērā viņa kompetenci, sniegumu un uzvedību dienestā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1980. gada 21. oktobris, *Vecchioli/Komisija*, 101/79, EU:C:1980:243, 7. punkts).

224 It īpaši attiecībā uz ierēdņiem jānorāda, ka Civildienesta noteikumu 51. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts – ja piecos gada ziņojumos pēc kārtas ir norādīta nepietiekama pakalpojumu kvalitāte no ierēdņa puses, viņš tiek atlaists.

225 No šīs normas izriet – ja iecelēj institūcija nolemj atlaist ierēdņi par nepietiekamu profesionalitāti, tā var pamatoties uz faktiem, ar kuriem var pierādīt šādu nepietiekamību pēdējo piecu gadu laikā pirms lēmuma par atlaišanu pieņemšanas.

226 Taču, lai gan jākonstatē, ka Civildienesta noteikumu 51. pants pat pēc analogijas nav piemērojams līgumdarbiniekiem vai pagaidu darbiniekiem, attiecībā uz nepietiekamas profesionalitātes noteikšanas procedūrām, kas paredzētas Civildienesta noteikumos un PDNK, tie nevar būt labvēlīgākā situācijā nekā ierēdņi.

- 227 Proti, pat ja uz nenoteiktu laiku noslēgti darba līgumi un uz noteiktu laiku noslēgti darba līgumi atšķiras no darbavietas nodrošinātības viedokļa, nevar noliegt, ka Savienības civildienesta darbinieki, kas nodarbināti saskaņā ar līgumu uz nenoteiktu laiku, nevar nezināt par savas nodarbinātības pagaidu raksturu un faktu, ka tā negarantē darbavietu (skat. spriedumu, 2022. gada 6. jūlijs, YF/EFCA, T-664/21, nav publicēts, EU:T:2022:425, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 228 Līdz ar to no šā sprieduma 222. un 227. punktā minētās judikatūras izriet, ka IPNDL lēmumu par atlaišanu pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka nepietiekamās profesionalitātes dēļ var pamatot ar faktiem, kas – kā šajā gadījumā – konstatēti trīs gadu laikā pirms šāda lēmuma pieņemšanas.
- 229 No tā izriet, ka šīs daļas pirmais iebildums ir jānoraida, jo nav nepieciešamības vērtēt abas Komisijas izvirzītās un šā sprieduma 220. punktā atgādinātās iebildes par nepieņemamību.
- 230 Otrkārt, ir jāpārbauda abas iebildes par nepieņemamību, ko Komisija izvirzījusi attiecībā uz šīs daļas otro iebildumu.
- 231 Pirmām kārtām, saskaņā ar judikatūru noteikums par sūdzības Civildienesta noteikumu 91. panta 2. punkta izpratnē un secīgā prasības pieteikuma savstarpēju atbilstību prasa – pretējā gadījumā izraisot nepieņemamību –, lai Savienības tiesā iesniegtais pamats jau būtu bijis norādīts pirmstiesas procedūrā, lai kompetentā iestāde varētu uzzināt pārmetumus, ko ieinteresētā persona izvirza pret apstrīdēto lēmumu. Šī noteikuma pamatā ir tāds pats mērķis kā pirmstiesas procedūrai, ar kuru ir vēlams panākt mierizlīgumu konkrēto ierēdņu vai pagaidu darbinieku vai līgumdarbinieku, no vienas puses, un administrācijas, no otras puses, domstarpību sakarā. No tā izriet, ka ierēdņu celtās prasībās Savienības tiesai izteiktajos prasījumos var tikt iekļauti tikai tādi apstrīdēšanas pamati, kuri balstīti uz to pašu iemeslu, uz ko balstīti sūdzībā norādītie apstrīdēšanas pamati, precizējot, ka šie apstrīdēšanas pamati Savienības tiesā var tikt pilnveidoti, izvirzot pamatus un argumentus, kuri var arī nebūt iekļauti sūdzībā, bet kuri ar to ir cieši saistīti (skat. spriedumu, 2022. gada 28. septembris, Zegers/Komisija, T-663/21, nav publicēts, EU:T:2022:589, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 232 Taču savā iepriekšējā – 2017. gada 17. janvāra – sūdzībā prasītāja bija “kategoriski” apstrīdējusi “apgalvoti neattaisnotās prombūtnes”, kas viņai tika inkriminētas 2014. gadā, un apgalvojusi, ka jebkurā gadījumā šie fakti nav pietiekami nopietni. Viņa turklāt bija norādījusi, ka apgalvoti neattaisnotā prombūtne no 2016. gada 30. maija līdz 1. jūnijam nebija pierādīta un ka to atspēkojot medicīniskās izziņas.
- 233 Līdz ar to Komisijai nav pamata apgalvot, ka ar šīs daļas otro iebildumu tiek pārkāpts noteikums par sūdzības un prasības pieteikuma savstarpēju atbilstību, kas atgādināts šā sprieduma 231. punktā.
- 234 Otrām kārtām, jānorāda, ka Civildienesta noteikumu 90. un 91. panta normās paredzētajiem pieteikuma, sūdzības un prasības iesniegšanas termiņiem ir absolūts raksturs un tos nevar noteikt lietas dalībnieki vai tiesa, jo tie ir noteikti, lai nodrošinātu tiesisko situāciju skaidrību un drošību. Iespējamie izņēmumi vai atkāpes no šiem termiņiem ir jāinterpretē šauri (skat. spriedumu, 2020. gada 25. jūnijs, XH/Komisija, T-511/18, EU:T:2020:291, 74. punkts (nav publicēts) un tajā minētā judikatūra).

- 235 Tādējādi, lai arī saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu jebkurš ierēdnis vai pagaidu darbinieks, vai līgumdarbinieks kompetentajā iestādē var iesniegt sūdzību par tam nelabvēlīgu aktu, tomēr šī iespēja neļauj attiecīgajam ierēdnim vai darbiniekam neievērot Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā noteiktos termiņus sūdzības un prasības iesniegšanai, lai ar pieteikumu netieši apstrīdētu agrāku lēmumu, kas nav ticis apstrīdēts noteiktajos termiņos. Vienīgi jauna un būtiska fakta esamība var pamatot tāda pieteikuma iesniegšanu, ar kuru lūdz pārskatīt lēmumu, kas nav ticis apstrīdēts noteiktajos termiņos (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2006. gada 21. februāris, V/Komisija, T-200/03 un T-313/03, EU:T:2006:57, 94. un 95. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2020. gada 25. jūnijs, XH/Komisija, T-511/18, EU:T:2020:291, 75. punkts (nav publicēts) un tajā minētā judikatūra).
- 236 Tomēr, iesniedzot prasību pret tam nelabvēlīgu aktu, prasītājs ir tiesīgs – it īpaši saistībā ar pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, – apstrīdēt sekas, ko iestāde ir secinājusi no iepriekšēja arī prasītājam nelabvēlīga akta, lai gan tas ir kļuvis galīgs un tā pamatojums vairs nevar tikt apstrīdēts (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 23. septembris, VE/EVTI, T-77/18 un T-567/18, nav publicēts, EU:T:2020:420, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 237 Vispirms – attiecībā uz apgalvoti neattaisnoto prombūtni 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā prasītāja apgalvo, ka viņai faktiski tiek pārņemta novēlota tādu medicīnisko izziņu iesniegšana, ar kurām apliecināta viena viņas bērna smaga slimība abās šajās dienās, un ka apstrīdētajā lēmumā nav minēts neviens ar laiku saistīts apstāklis saistībā ar šo kavējumu.
- 238 Tādējādi prasītāja neapstrīd, ka medicīniskās izziņas, kas ļauj pamatot viņas prombūtni no dienesta 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā, ir iesniegusi novēloti, bet būtībā apgalvo, ka IPNDL nevarēja balstīties uz lēmumu, ar kuru konstatēta viņas neattaisnotā prombūtne šajās abās dienās, apstrīdētajā lēmumā nepieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā.
- 239 Līdz ar to prasītāja ar saviem argumentiem netiecas apstrīdēt lēmumu, kas ir kļuvis galīgs un ar ko konstatēta viņas neattaisnotā prombūtne 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā, un tādējādi ir jānoraida otrā Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību, ciktāl tā attiecas uz prasītājas argumentiem saistībā ar minēto prombūtni.
- 240 Turpinot, attiecībā uz apgalvoti nelikumīgo prombūtni 2014. gada 18. jūnijā jākonstatē – lai arī prasītāja apgalvo, ka arī šoreiz iesniegusi medicīnisko izziņu par prombūtni veselības apstākļu dēļ, viņa nenorāda savas prombūtnes no dienesta šajā dienā iemeslu un nemin nevienu iesniegtu dokumentu, kas šo prombūtni varētu pamatot.
- 241 Līdz ar to ar prasītājas argumentāciju nevar apstrīdēt lēmumu, ar kuru konstatēta viņas nelikumīga prombūtne 2014. gada 18. jūnijā, un tādējādi šis iebildums, ciktāl tas ir vērst pret pamatu, kurš minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses d) punktā, ir jānoraida kā nepamatots, un šajā ziņā nav nepieciešams vērtēt otro Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību.
- 242 Visbeidzot, attiecībā uz prasītājas apgalvoti nelikumīgo prombūtni 2016. gada 30. un 31. maijā viņa būtībā apgalvo, ka IPNDL nevarēja balstīties uz kontrolējošā ārsta 2016. gada 27. maija atzinumu, jo, veicot medicīnisko pārbaudi, ārsts nevarēja paredzēt viņas uzņemšanu neatliekamās medicīniskās palīdzības dienestā saistībā ar kreisās puses parestēziju, sākot ar 2016. gada 30. maiju. Viņa arī apgalvo, ka ir iesniegusi šo prombūtni attaisnojošus dokumentus.

- 243 Taču ar šiem argumentiem prasītāja vēlas apstrīdēt 2016. gada 1. jūnija lēmumu, ar kuru IPNDL uzskatīja, ka viņas prombūtne 2016. gada 30. un 31. maijā bija neattaisnota, jo prasītāja nebija atgriezusies darbā šajās dienās, lai gan kontrolējošā ārsta 2016. gada 27. maija atzinumā bija norādīts, ka viņa var atgriezties darbā.
- 244 Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka šis lēmums prasītājai tika paziņots ar elektroniskā pasta vēstuli 2016. gada 1. jūnijā. Kā Vispārējā tiesa konstatēja sākotnējā sprieduma 46. punktā, prasītāja neiesniedza sūdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 91. panta 2. punktu par šo lēmumu, kas tai acīmredzami bija nelabvēlīgs.
- 245 Visbeidzot, prasītāja nepiemin nevienu jaunu un būtisku faktu, kas pamatotu minētā lēmuma likumības pārskatīšanu.
- 246 Līdz ar to prasītājas argumenti, ar kuriem tā cenšas pakārtoti apstrīdēt 2016. gada 1. jūnija lēmumu, ir nepieņemami, ciktāl viņa tiecas apstrīdēt aktu, kas kļuvis galīgs.
- 247 Treškārt, ir jāvērtē prasītājas argumentu par apstrīdētā lēmuma pamatojumu attiecībā uz viņas apgalvoti neattaisnoto prombūtni 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā pamatotība.
- 248 Šajā ziņā no apstrīdētā lēmuma pamatojuma, kas minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses b) punktā, izriet, ka 2014. gada 7. un 28. februārī, kā arī 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā prasītāja lūdza tai piešķirt īpašu atvaļinājumu viena viņas bērna smagas slimības dēļ. Tāpat no tā izriet, ka IPNDL uzskatīja, ka 2014. gada 7. maija un 16. jūnija prombūtne bija neattaisnota, jo prasītāja nebija iesniegusi attiecīgus apliecinājumus prasītajos termiņos.
- 249 Iesākumā jāatgādina, ka Civildienesta noteikumu 60. pantā, kas piemērojams līgumdarbiniekiem saskaņā ar PDNK 16. un 91. pantu, ir noteikts:
- “Izņemot slimību vai negadījumu, ierēdnis var neierasties darbā tikai ar iepriekšēju sava tiešā priekšnieka atļauju. Neskarot jebkurus disciplinārus pasākumus, kas uz to var attiekties, jebkuru neatļautu prombūtni, kas tiek attiecīgi [pienācīgi] konstatēta, atskaita no attiecīgā ierēdņa ikgadējā atvaļinājuma. Ja viņš ir pilnībā izmantojis savu ikgadējo atvaļinājumu, viņš zaudē atlīdzību [atalgojumu] par attiecīgo periodu.”
- 250 Turklāt atbilstoši Civildienesta noteikumu 57. panta otrajai daļai, kas ir piemērojama līgumdarbiniekiem saskaņā ar PDNK 16. un 91. pantu, līgumdarbiniekam izņēmuma kārtā pēc viņa pieteikuma var piešķirt īpašu atvaļinājumu; šo atvaļinājumu piešķiršanas kārtība ir noteikta Civildienesta noteikumu V pielikumā.
- 251 Tādējādi Civildienesta noteikumu V pielikuma 6. pantā ir noteikts, ka papildus ikgadējam atvaļinājumam ierēdnim pēc viņa pieteikuma var piešķirt īpašu atvaļinājumu līdz divām dienām bērna smagas slimības dēļ un līdz piecām dienām – bērna ļoti smagas slimības dēļ, ko apliecina ārsta izziņa, vai bērna līdz 12 gadu vecumam – hospitalizācijas gadījumā.
- 252 Šajā gadījumā no apstrīdētā lēmuma pamatojuma secināms, ka konstatējums par prasītājas neattaisnoto prombūtni 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā izriet tikai no prasītājas kavējuma, iesniedzot medicīniskās izziņas par viena viņas bērna smagu slimību.

- 253 Tomēr, lai gan ir taisnība, ka šajā gadījumā prasītais šādas iesniegšanas termiņš, kā arī termiņš, kurā prasītāja beidzot iesniedza šos apstiprinošos dokumentus *OIL*, neizriet ne no apstrīdētā lēmuma pamatojuma, ne no lietas materiāliem, prasītāja nepierāda un pat nemin to, ka būtu iesniegusi izziņas, kādas nepieciešamas viņas administratīvās situācijas nokārtošanai īsā laikposmā, ņemot vērā viņai noteikto termiņu.
- 254 Turklāt prasītāja arī nenorāda iemeslus, kas varētu legītīmi paskaidrot šo iesniegšanas kavējumu.
- 255 Ja ierēdnis vai pagaidu darbinieks, vai līgumdarbinieks neievēro prombūtnes no dienesta apliecināšanu dokumentu iesniegšanai noteikto termiņu – it īpaši atkārtoti –, tas var raksturot attiecīgā ierēdņa vai darbinieka neatbilstošu rīcību.
- 256 Šajos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, ka IPNDL bija pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā atsaucoties uz agrāku lēmumu, ar kuru bija konstatēta viņas nelikumīgā prombūtne 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā, šo prombūtni attaisnojošo dokumentus novēlotas iesniegšanas dēļ.
- 257 Tātad šis iebildums, tāpat kā šī daļa kopumā, ir jānoraida.

d) Par ceturrtā pamata trešo daļu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā un faktu kļūdām, kas pieļautas pamatojumā par prasītājas iesaistīšanos darbā

- 258 Šajā daļā prasītāja min astoņus iebildumus. Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka viņas iesaistīšanās darba grupās 2014. gada laikā tika atzīta novērtējuma ziņojumā par šo gadu. Otrkārt, viņa norāda, ka 2015. gadā viņa pilnībā iesaistījās rezerves audzinātājas pienākumos Mamēras [*Mamer*] *CPE* un izglītojošo darbību tabulu nodeva vienai no savām kolēģēm 2015. gada 22. aprīlī. Treškārt, tā norāda, ka viņa sarīkoja jogas nodarbības ar bērniem, lai gan šī nodarbība nebija viņai oficiāli noteikts uzdevums. Ceturtkārt, prasītāja apstrīd iniciatīvas trūkumu, kas tai tiek pārņemts saistībā ar dalību darba grupās, it īpaši darba grupā “Virtuve”. Piektkārt, viņa norāda, ka darba grupā “Sports” viņa bija tikai aizstājēja. Sestkārt, prasītāja noliedz, ka 2015. gada Ziemassvētku avīzi viņa būtu nosūtījusi priekšniecībai 2016. gada jūlijā. Septītkārt, prasītāja apgalvo, ka pedagoģisko darbību plāns noteikti nebija formalizēts un ka nebija lietderīgi darīt zināmu šādu plānu mācību gada sākumā 2016. gada septembrī, kad prasītāja devās bērna kopšanas atvaļinājumā. Astotkārt, prasītāja norāda – IPNDL uzskatīja, ka viņa nebija izpildījusi 2016. gadam noteiktos uzdevumus tikai divu mēnešu ilga darba perioda beigās.
- 259 Komisija apgalvo, ka ir iestājies noilgums tam, lai prasītāja varētu kritizēt novērtējumus, kuri minēti 2013., 2014. un 2015. gada novērtējuma ziņojumā un uz kuriem balstās apstrīdētais lēmums, jo viņa neapstrīdēja šos ziņojumus Civildienesta noteikumos paredzētajos termiņos. Turklāt Komisija apstrīd prasītājas apgalvojumus.
- 260 Pirmkārt, attiecībā uz Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību ir jāatsaucas uz šā sprieduma 235. un 236. punktā atgādināto judikatūru.
- 261 Šajā lietā jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma pamatojumā ir atsauce uz dažiem novērtējumiem, kas ietverti it īpaši 2013., 2014. un 2015. gada prasītājas novērtējuma ziņojumā.
- 262 No lietas materiāliem it īpaši izriet, ka pamatojumos, kas minēti 2016. gada 8. septembra vēstules 1. lappuses pēdējā daļā, ir atsauce uz 2013. gada novērtējuma ziņojumu. No tiem arī izriet, ka pamatojumā par prasītājas grūtībām savienot personīgo un profesionālo dzīvi, kas minēts tās

pašas vēstules 2. lappuses otrajā daļā, ir atsauce uz 2014. gada novērtējuma ziņojumu. Visbeidzot, pamatojumos, kas minēti tās pašas vēstules 3. lappuses a) līdz e) punktā, ir atkārtots prasītājas darba efektivitātes kvalitātes novērtējums, kurš atbilst 2015. gada novērtējuma ziņojuma 3.1. punktam.

- 263 Taču ar argumentāciju, kas izklāstīta šīs daļas otrajā līdz piektajā iebildumā, prasītāja apstrīd šā kvalitātes novērtējuma saturu un līdz ar to 2015. gada novērtējuma ziņojumu.
- 264 Tomēr nav strīda par to, ka 2015. gada novērtējuma ziņojums prasītājai tika paziņots un ka viņa to neapstrīdēja Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos, tādējādi gan šis ziņojums, gan tajā ietvertie novērtējumi ir kļuvuši galīgi.
- 265 Turklāt prasītāja nav norādījusi nevienu jaunu un būtisku elementu, lai pierādītu, ka nebija iestājies 2015. gada novērtējuma ziņojuma apstrīdēšanas noilgums.
- 266 Šajos apstākļos prasītāja nevar netieši apstrīdēt 2015. gada novērtējuma ziņojumu šajā prasībā pret apstrīdēto lēmumu, kura sagatavošanā minētais ziņojums tika izmantots. Līdz ar to ceturtā pamata trešās daļas otrais līdz piektais iebildums ir nepieņemami, jo ar tiem tiek apstrīdēts akts, kurš ir kļuvis galīgs.
- 267 Turpretī pirmais, sestais, septītais un astotais iebildums nav vērsti uz to, lai apstrīdētu 2013., 2014. un 2015. gada novērtējuma ziņojumos ietvertos novērtējumus. Līdz ar to Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību attiecībā uz tiem ir jānoraida.
- 268 Otrkārt, pirmajā iebildumā prasītāja atsauca uz vērtējumiem, kuri ietverti 2014. gada novērtējuma ziņojumā par viņas iesaistišanos darba grupās “Informācijas sanāksmju rīkošana vecākiem” un “Virtuve”.
- 269 Tomēr no 2013. un 2015. gada novērtējuma ziņojumiem, uz kuriem ir atsauce apstrīdētajā lēmumā, izriet, ka 2013. gadā prasītājas iesaistišanās darba grupās “Virtuve” un “Informācijas sanāksmju rīkošana vecākiem” bija ļoti ierobežota un ka 2015. gadā viņas iesaistišanās darba grupās “CPE avīze”, “Virtuve” un “Sports” bija nepietiekama vai pat tās nebija vispār.
- 270 Turklāt no apstrīdētā lēmuma pamatojuma, kurš minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappusē, izriet, ka 2015. gada novērtējuma ziņojumā prasītājai tostarp bija noteikts uzdevums 2016. gadā veikt lielāku ieguldījumu darba grupu uzdevumu īstenošanā kā kontaktpersonai vai aizstājējai, sagatavojot mēneša tabulu (faktus atspoguļojošu un precīzu), kurā apkopoti saņemtie komentāri un radušās problēmas, sniedzot priekšlikumus un izveidojot plānojumu fiziskajām aktivitātēm skolēnu brīvlaikā, kā arī sagatavojot darba grupas “Sports” gada ziņojumu. Tomēr no tā izriet, ka netika konstatēta prasītājas pakalpojumu līmeņa uzlabošanās attiecībā uz šo uzdevumu, kas tai bija zināms kopš 2016. gada 5. aprīļa.
- 271 Proti, 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappuses b) punktā IPNDL uzskatīja, ka pirms prasītājas došanās bērna kopšanas atvaļinājumā 2016. gada 15. jūlijā viņas iesaistišanos to darba grupu uzdevumos, kuras locekle viņa bija, raksturoja tāds pats iniciatīvas trūkums kā iepriekš. It īpaši IPNDL pārmeta prasītājai, ka tā neuzņēmas iniciatīvu sagatavot mēneša tabulu, kurā būtu apkopotas darba grupā “Virtuve” radušās problēmas, aktīvi neiesaistījās darba grupā “Sports” un neiesniedza darba grupu “Virtuve” un “CPE avīze” gada pārskatus pirms došanās bērna kopšanas atvaļinājumā, lai gan nodaļas vadītāja 2016. gada 26. maijā bija izteikusi šādu lūgumu.

- 272 Tādējādi apstāklim, ka 2014. gadā prasītāja esot liecinājusi par nepieciešamo iesaistīšanos – no viņas prasīto – darba grupās, kuru locekle viņa bija, nav nozīmes attiecībā uz 2016. gada 8. septembra vēstules 1. lappusē, 3. lappuses a) punktā un 4. lappuses b) punktā minēto konstatējumu. Šis konstatējums ir par prasītājas iesaistīšanās trūkumu darba grupās, kurās viņa darbojās 2013. un 2015. gadā, kā arī laikā no 2016. gada 5. aprīļa līdz 15. jūlijam.
- 273 Līdz ar to prasītāja nav pierādījusi, ka apstrīdētā lēmuma pamatos par viņas iesaistīšanās trūkumu darba grupās, kuru locekle viņa bija, 2013. un 2015. gadā, kā arī daļēji 2016. gadā būtu pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, un tādējādi šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.
- 274 Treškārt, ar sesto iebildumu prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauta faktu kļūda, jo 2015. gada Ziemassvētku avīzes projektu viņa esot nosūtījusi personām, kuras bija atbildīgas par tā apstiprināšanu, 2016. gada 22. janvārī, nevis 2016. gada jūlijā. Tā precīzē, ka informācijas tehnoloģiju kļūdas dēļ viņas elektroniskā pasta vēstule, kuras pielikumā bija pievienots šis avīzes projekts, tika nosūtīta novēloti un tajā, ka aizkavējās avīzes publicēšana, ir vainojamas divas viņas kolēģes un priekšniece.
- 275 Šajā ziņā no apstrīdētā lēmuma pamatojumiem, kas minēti 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappusē, izriet, ka 2015. gada novērtējuma ziņojumā prasītājai kā uzdevums 2016. gadam it īpaši bija noteikts parādīt lielāku iesaistīšanos dažādo darba grupu uzdevumu īstenošanā kā kontaktpersonai vai aizstājējai, sagatavojot un izplatot trīs *CPE* avīzes. Saskaņā ar šo pamatojumu netika konstatēta prasītājas pakalpojumu līmeņa uzlabošanās attiecībā uz šo uzdevumu, kas tai bija zināms kopš 2016. gada 5. aprīļa.
- 276 It īpaši 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappuses b) punktā IPNDL pārmeta prasītājai, ka 2016. gada 18. jūlijā tā nosūtīja 2015. gada Ziemassvētku avīzi, kuru viņas priekšniecība uzskatīja par vairs neatbilstošu.
- 277 Šajā ziņā, pirmām kārtām, jānorāda, ka prasītāja atsauca uz elektroniskā pasta vēstuli, kuru tā esot nosūtījusi 2016. gada 22. janvārī un kuras kopiju tā ir pievienojusi prasības pieteikuma pielikumā.
- 278 Tomēr, kā norāda Komisija, šim dokumentam nav pietiekams pierādījuma raksturs, jo, lai gan elektroniskā pasta vēstulē ir ziņa “es Jums nosūtu pielikumā mūsu avīzes “Ziemassvētku speciālizdevums” projektu iespiešanai” un norāde par pievienotu dokumentu ar nosaukumu “*Le petit journal garderie NOEL.edition specialdocx*” [bērnudārza avīzītes Ziemassvētku speciālizdevums], tajā ir arī precizēts, ka avīze “Karnevālam sekos vistuvākajā laikā”, lai gan šie svētki attiecīgajā gadā tika svinēti februārī.
- 279 Otrām kārtām, Komisija ir iesniegusi elektroniskā pasta vēstuli, kurā kā nosūtīšanas datums ir minēts 2016. gada 18. jūlijs; tās sūtītāja ir prasītāja, tā ir nosūtīta tiem pašiem adresātiem un tajā ir ietverta tieši tā pati ziņa kā elektroniskā pasta vēstulē, uz kuru atsauca prasītāja.
- 280 Trešām kārtām, lai gan prasītāja apgalvo, ka elektroniskā pasta vēstule, ar kuru viņa esot nosūtījusi 2015. gada Ziemassvētku avīzes projektu savām kolēģēm, nenasniedza adresātus informācijas tehnoloģiju kļūdas dēļ, viņa nesniedz nekādus pierādījumus šā apgalvojuma atbalstam.
- 281 Ceturtām kārtām, prasītāja apgalvo, ka 2015. gada Ziemassvētku avīzes publicēšana pēc tās [projekta] nosūtīšanas 2016. gada 22. janvārī esot aizkavējusies divu viņas kolēģu dēļ, kā arī Kiršbergas [*Kirchberg*] Luksemburgā *CPE* atbildīgās personas dēļ, un tas izskaidrojot apstākli, kāpēc prasītāja divas reizes sūtīja 2015. gada Ziemassvētku avīzes projektu savai priekšniecībai.

- 282 Tomēr prasītāja nesniedz nevienu pierādījumu, kas pamatotu viņas apgalvojumus, kuriem turklāt daļēji pretrunā ir lietas materiālos iekļautie dokumenti.
- 283 Proti, ir jānorāda, ka vienas no divām kolēģēm, kuras minētas šā sprieduma 281. punktā, vārds nav minēts ne 2016. gada 22. janvāra elektroniskā pasta vēstules, uz kuru prasītāja atsauca, adresātu sarakstā, ne prasītājas iesniegtajā darba grupas “CPE avīze” sastāvā.
- 284 Turklāt, lai gan prasītāja apgalvo, ka 2015. gada Ziemassvētku avīzes projekts bija jāapstiprina Kiršbergas CPE atbildīgajai personai, gan 2016. gada 22. janvāra elektroniskā pasta vēstulē, uz kuru prasītāja atsauca, gan 2016. gada 18. jūlija elektroniskā pasta vēstulē, ko iesniegusi Komisija, šī persona ir minēta vienīgi kā šo vēstūļu kopijas saņēmēja, savukārt kā adresāti ir minētas trīs citas personas, par kurām prasītāja apgalvo, ka tās bija darba grupas “CPE avīze” locekles.
- 285 Tādējādi šis apstāklis apstiprina Komisijas apgalvojumus, ka 2015. gada Ziemassvētku avīzes projekts nebija jāapstiprina Kiršbergas CPE atbildīgajai personai, bet vienīgi darba grupas “CPE avīze” pārējiem locekļiem.
- 286 Šajos apstākļos prasītāja nav atspēkojusi Komisijas iesniegto pierādījumu tam, ka prasītāja 2015. gada Ziemassvētku avīzes projektu darba grupas “CPE avīze” locekļiem apstiprināšanai nosūtīja tikai 2016. gada 18. jūlijā.
- 287 Tāpēc šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.
- 288 Ceturtkārt, ar septīto iebildumu prasītāja apgalvo, ka viņai pārņemta pedagoģisko darbību plāna 2016. gadam nenosūtīšana nenozīmē, ka šāds plāns nepastāvēja, lai gan iepriekš pedagoģisko darbību plāns nebija formalizēts. Turklāt viņa uzskata, ka ir pamats uzdot jautājumus par nepieciešamību darbiniekam, kas dodas bērna kopšanas atvaļinājumā, sagatavot pedagoģisko darbību plānu laikposmam, kurā šis darbinieks nebūs klātesošs dienestā, jo šim plānam ir jābūt pielāgotam bērniem, kas tiek aprūpēti, un personalizētam.
- 289 Šajā ziņā no apstrīdētā lēmuma pamatojumiem, kas minēti 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappusē, izriet, ka 2015. gada novērtējuma ziņojumā prasītājai it īpaši bija noteikts pienākums 2016. gadā sagatavot izglītojošo darbību tabulu. Tās pašas vēstules 4. lappuses a) punktā IPNDL pārmeta prasītājai, ka tā nebija iesniegusi minēto tabulu pirms došanās bērna kopšanas atvaļinājumā 2016. gada 15. jūlijā, lai gan, pirmām kārtām, par to tika atgādināts 2016. gada 26. maijā un, otrām kārtām, prasītājas rīcībā, lai sagatavotu šo tabulu, bija 112,5 elastīgās darba stundas, kas ir līdzvērtīgas četrpadsmit darba dienām.
- 290 Prasītājas apgalvojumi, ka, pirmām kārtām, izglītojošo darbību tabulas sagatavošana iepriekš neatbilda formalizētai praksei un, otrām kārtām, šāda tabula nebija nedz nepieciešama, nedz lietderīga, jo prasītāja bija paredzējusi doties bērna kopšanas atvaļinājumā, nevar pamatoti likt apšaubīt uzdevuma izveidot minēto tabulu, kurš tai noteikts ar 2015. gada novērtējuma ziņojumu un attiecībā uz kuru nav apstrīdēts, ka prasītājai tas bija zināms kopš 2016. gada 5. aprīļa, obligāto raksturu.
- 291 Turklāt no elektroniskā pasta vēstules, kuru 2016. gada 26. maijā prasītājai nosūtīja nodaļas vadītāja, izriet, ka nodaļas vadītāja tai lūdza sagatavot izglītojošo darbību tabulu, plānojot 2016./2017. mācību gada sagatavošanu, atbilstoši paraugam, kas pievienots minētās elektroniskā pasta vēstules pielikumā. Turklāt nodaļas vadītāja viņai atgādināja, ka saskaņā ar instrukciju, kas

- ir spēkā no 2014. gada, šāda plānošana ir jāveic katru mācību gadu. Visbeidzot, šai izglītojošo darbību tabulai bija jākalpo par pamatu tās personas darbam, kura 2016. gada septembrī gatavojās uzņemties rūpes par bērnu grupu, kas 2016./2017. mācību gadā bija uzticēta prasītājam, gaidot viņas atgriešanos no bērna kopšanas atvaļinājuma.
- 292 Tādējādi jāatgādina, ka Civildienesta noteikumu 21. panta pirmajā daļā, kas saskaņā ar PDNK 11. un 81. pantu pēc analogijas ir piemērojama līgumdarbiniekiem, ir noteikts, ka “neatkarīgi no kategorijas ierēdņi palīdz un sniedz padomu ierēdņiem, kuru pakļautībā tie strādā; tie atbild par uzticēto pienākumu izpildi”.
- 293 Atbilstoši Civildienesta noteikumu 21.a pantam, kas arī saskaņā ar PDNK 11. un 81. pantu pēc analogijas ir piemērojams līgumdarbiniekiem, ierēdnim ir atļauts nepildīt paklausības pienākumu, kas paredzēts Civildienesta noteikumu 21. pantā, tikai tad, ja rīkojums, ko viņam devusi priekšniecība, ir acīmredzami nelikumīgs vai pārkāpj attiecīgos drošības standartus.
- 294 Taču šajā lietā prasītāja nepierāda un pat neapgalvo, ka viņai noteiktais norādījums sagatavot izglītojošo darbību tabulu pirms došanās bērna kopšanas atvaļinājumā būtu bijis acīmredzami nelikumīgs vai pārkāptu attiecīgos drošības standartus.
- 295 Šajos apstākļos IPNDL nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka apstākļi, ka prasītāja pirms došanās bērna kopšanas atvaļinājumā neiesniedza priekšniecībai izglītojošo darbību tabulu, kuru priekšniecība viņai bija lūgusi, raksturoja nepieņemamu rīcību no prasītājas puses un varēja būt viens no apstrīdētā lēmuma motīviem.
- 296 Tātad šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.
- 297 Visbeidzot, piektkārt, ar astoto iebildumu prasītāja būtībā apgalvo, ka IPNDL nevarēja, nepieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā, spriest par 2016. gadam izvirzīto uzdevumu izpildi, pamatojoties tikai uz divu mēnešu klātbūtni.
- 298 Tomēr, kā Tiesa nosprieda sprieduma apelācijas tiesvedībā 28. punktā, no 2016. gada 8. septembra vēstules skaidri izriet, ka savā vispārējā novērtējumā par to, kā prasītāja ņēma vērā šos uzdevumus, IPNDL vienīgi konstatēja, ka viņas pakalpojumu līmenī šajā ziņā nebija vērojams uzlabojums.
- 299 Proti, lai gan IPNDL pārmeta prasītājam, ka tā nebija pilnībā izpildījusi 2015. gada novērtējuma ziņojumā tai noteikto pirmo uzdevumu, tas ir, uzdevumu izveidot izglītojošo darbību tabulu, tas tā nav ar pārējiem diviem uzdevumiem, proti, pirmām kārtām, ar uzdevumu apliecināt lielāku iesaistīšanos dažādo darba grupu, kurās viņa piedalījās, uzdevumu izpildē un, otrām kārtām, ar viņas bērna kopšanas atvaļinājuma pietiekami savlaicīgu plānošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu apelācijas tiesvedībā, 29. punkts).
- 300 Turklāt konkrētāk par pirmo uzdevumu, kas saistīts ar izglītojošo darbību tabulas izveidi, par kuru nav apstrīdēts, ka prasītāja par to uzzinājusi 2016. gada 5. aprīlī, prasītāja nepierāda un pat neapgalvo, ka tai būtu trūcis laika tā izpildei pirms došanās bērna kopšanas atvaļinājumā 2016. gada 15. jūlijā; apstrīdētajā lēmumā ir norādīts, ka šim nolūkam tās rīcībā bija laikposms, kas līdzvērtīgs četrpadsmit darba dienām.

301 Šajos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, ka IPNDL būtu pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, apmēram trīs mēnešus ilga laikposma beigās konstatējot, ka prasītāja nebija izpildījusi pirmo uzdevumu, kurš tai bija noteikts 2015. gada novērtējuma ziņojumā un kurš bija saistīts ar izglītojošo darbību tabulas izveidi.

302 Tātad šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots, kā arī ir jānoraida šī daļa kopumā.

e) Par ceturtnā pamata ceturto daļu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kas pieļauta pamatojumā, kurš saistīts ar to, ka prasītāja neinformēja priekšniekus un kolēģus par viņas piedalīšanos noteiktās “CCP” un “CLP” sanāksmēs

303 Šajā daļā prasītāja būtībā min divus iebildumus. Pirmkārt, viņa norāda, ka neviena Savienības tiesību norma viņai neuzliek par pienākumu brīdināt savus darba kolēģus par piedalīšanos CCP un CLP sanāksmēs, uz kurām viņa ir aicināta. Otrkārt, prasītāja norāda, ka viņa vienmēr iepriekš informēja savus priekšniekus par sanāksmēm, kurās viņai vajadzēja piedalīties ar personāla pārstāves pilnvarām, ka priekšniekiem bija zināms CCP un CLP sanāksmju plānojums un ka viņa pēdējā brīdī tikusi uzaicināta piedalīties 2014. gada 11. un 12. decembra CCP sanāksmē.

304 Komisija apstrīd prasītājas apgalvojumus.

305 Šajā ziņā jānorāda, ka IPNDL apstrīdētajā lēmumā veiktais vispārējais konstatējums par nepietiekamu profesionalitāti ir pamatots it īpaši ar to, ka prasītāja ne vienmēr ir ņēmusi vērā dienesta intereses, plānojot savas darbības saistībā ar personāla pārstāves pilnvarām.

306 It īpaši 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses e) punktā IPNDL pārmeta prasītājai, ka viņa par savu piedalīšanos ar arodbiedrības pilnvarām saistītā sanāksmē 2014. gada 26. februārī bija informējusi priekšniekus tikai iepriekšējā dienā plkst. 17.26.

307 Turklāt 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses f) punktā IPNDL pārmeta prasītājai, ka viņa nebija informējusi kolēģus par savu piedalīšanos CCP sanāksmē 2014. gada 9. decembrī.

308 Turpinot – 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses g) punktā IPNDL pārmeta prasītājai, pirmām kārtām, to, ka par piedalīšanos CCP pilnsapulcē 2014. gada 11. un 12. decembrī viņa bija informējusi savus priekšniekus tikai iepriekšējā dienā un, otrām kārtām, to, ka viņa nebija par to informējusi savus kolēģus.

309 Visbeidzot – 2016. gada 8. septembra vēstules 5. lappuses d) punktā IPNDL pārmeta prasītājai, ka viņa bija informējusi priekšniekus un kolēģus par savu piedalīšanos 2016. gada 28. janvāra un 24. maija CCP sanāksmēs tikai pašā šo sanāksmju dienā.

310 Iesākumā jānorāda, ka prasītāja neapstrīd IPNDL 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappusē sniegto atsauci uz 2014. gada novērtējuma ziņojumā ietverto vērtējumu, saskaņā ar ko viņa nebija vienmēr ņēmusi vērā dienesta intereses, plānojot savu darbību arodbiedrībā, bet gan vienīgi apstrīdētā lēmuma motīvus, kuri minēti 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses e) līdz g) punktā un kuros nav atkārtots 2014. gada novērtējuma ziņojumā ietvertais novērtējums.

311 Līdz ar to argumentācija, ko prasītāja izklāstījusi šajā daļā, nav aplūkojama kā tāda, ar kuru tiktu apstrīdēts 2014. gada novērtējuma ziņojumā – par kuru Komisija apgalvo, ka tas ir kļūvis galīgs, – ietvertais novērtējums.

- 312 Pirmkārt, attiecībā uz pirmo iebildumu, kā norādīts šā sprieduma 173. punktā, ierēdnim vai darbiniekam, kam ir norīkojums arodbiedrības pilnvaru vai personāla pārstāvja pilnvaru dēļ, saskaņā ar Civildienesta noteikumu 60. pantu ir jāsaņem sava tiešā priekšnieka iepriekšēja atļauja, lai neierastos dienestā un piedalītos sanāksmēs, uz kurām viņš aicināts saistībā ar minētajām pilnvarām. Atkāpe no Civildienesta noteikumu 60. pantā paredzētā pienākuma saņemt iepriekšēju atļauju attiecas tikai uz slimību vai nelaimes gadījumu, nevis uz piedalīšanos arodbiedrības darbībās vai tādu personāla pārstāvības struktūru kā *CLP* un *CCP* sanāksmēs.
- 313 Saistībā ar šo, kā norādīts šā sprieduma 174. punktā, ar Lēmuma C (2011) 3588 7. panta 3.1. punktu prasītājam bija noteikts pienākums “savlaicīgi” informēt priekšniecību par uzaicinājumiem piedalīties *CLP* un *CCP* sanāksmēs un priekšniecībai bija tiesības vajadzības gadījumā ar rakstisku un pamatotu lēmumu atteikt ieinteresētai personai dalību šajās sanāksmēs.
- 314 Tomēr, pirmām kārtām, jānorāda, ka ne Civildienesta noteikumu 60. pantā, ne Lēmumā C (2011) 3588 darbiniekam, kuram piešķirtas arodbiedrības pilnvaras vai personāla pārstāvja pilnvaras, nav noteikts pienākums informēt kolēģus par savu piedalīšanos sanāksmēs, kas saistītas ar viņa pilnvaru īstenošanu.
- 315 Otrām kārtām, pretēji Komisijas apgalvotajam, no lietas materiāliem neizriet, ka prasītāja no saviem priekšniekiem būtu saņēmusi oficiālu norādījumu, kas viņai liktu brīdināt kolēģus par savu prombūtni piedalīšanās *CLP* un *CCP* sanāksmēs dēļ.
- 316 Vispirms – ir taisnība, ka no prasītājam 2011. gada 6. septembrī adresētas nodaļas vadītājas elektroniskā pasta vēstules izriet, ka nodaļas vadītāja uzskatīja, ka *CPE* īpašās vajadzības un prasītājas pienākumu raksturs viņai neļauj sistemātiski piedalīties ar arodbiedrības pilnvaru īstenošanu saistītajās sanāksmēs. Ar šo elektroniskā pasta vēstuli prasītājam tika dota atļauja piedalīties arodbiedrības sanāksmēs ar diviem nosacījumiem, pirmām kārtām, tad, ja tās ir saskaņotas ar kolēģi, ar kuru kopā prasītāja nodrošināja rūpes par bērnu grupu, un, otrām kārtām, tad, ja prasītāja par to ir brīdinājusi nodaļas sekretariātu un bērnu darba vadītāju.
- 317 Tomēr no lietas materiāliem neizriet, ka šis norādījums būtu atjaunots pēc 2011./2012. mācību gada un it īpaši pēc tam, kad prasītāja bija iecelta par *CLP* un *CCP* locekli 2014. gadā.
- 318 It īpaši, lai arī no prasītājas nodaļas vadītājas 2017. gada 7. februāra piezīmes izriet, ka par prasītājas arodbiedrības pilnvaru īstenošanu bija panākta vienošanās ar tās arodbiedrības priekšsēdētāju, kuras locekle prasītāja bija, nešķiet, ka šī vienošanās, kas bija spēkā laikposmā no 2011. gada 16. jūlija līdz 2014. gada 1. aprīlim, būtu atjaunota pēc šā datuma.
- 319 Turpinot – no 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses f) punktā minētās elektroniskā pasta vēstules izriet, ka ar šo elektroniskā pasta vēstuli prasītājas kolēģe darīja zināmu Mamēras *CPE* silītes atbildīgajai personai savu izbrīnu par to, ka prasītāja viņu nav informējusi par savu prombūtni 2014. gada 9. decembrī. Saskaņā ar to pašu elektroniskā pasta vēstuli šī kolēģe jautāja šai atbildīgajai, vai pastāv kāds kolēģu sadarbības protokols.
- 320 Visbeidzot – dokumenti, uz kuriem Komisija atsauca, nepierādot oficiāla prasītājam adresēta norādījuma esamību par to, ka viņai ir jābrīdina kolēģi par savu prombūtni piedalīšanās *CLP* un *CCP* sanāksmēs dēļ.

- 321 Proti, par šo jautājumu 2014. gada novērtējuma ziņojumā ir ietverta tikai viena atzīme, saskaņā ar kuru prasītājam bija sistemātiski jāņem vērā dienesta darba organizācija, plānojot piedalīšanos arodbiedrības darbā, un ka viņai bija jāizvairās no prombūtnes septembrī.
- 322 Tāpat ar elektroniskā pasta vēstuli, kuru prasītāja 2015. gada 27. aprīlī aizsūtīja uz Mamēras CPE funkcionālo pastkasti kuras kopijas tā nosūtīja arī daži saviem kolēģiem un ar kuru viņa precizēja it īpaši savu prombūtni nākamajā mēnesī, nepietiek, lai pierādītu, ka pastāv viņai adresēts oficiāls norādījums sistemātiski brīdināt kolēģus par savu piedalīšanos CCP un CLP sanāksmēs.
- 323 Turklāt 2016. gada 15. jūlija piezīmē, uz kuru arī atsaucas Komisija, prasītājas nodaļas vadītāja uzskatīja, ka, lai gan prasītājam, ņemot vērā to, ka viņa ir personāla pārstāve, bija tiesības piedalīties CCP sanāksmē, kas sasaukta 2014. gada decembrī, bez iepriekšējas atļaujas, savu priekšnieku un kolēģu pietiekami savlaicīga informēšana ir “labā prakse”.
- 324 Šajos apstākļos Komisija nav pierādījusi, ka prasītāja būtu pārkāpusi priekšniecības oficiālu norādījumu, saskaņā ar kuru viņai būtu pienākums brīdināt kolēģus par savu piedalīšanos CCP un CLP sanāksmēs, un līdz ar to lojalitātes un paklausības pienākumus, kas izriet no Civildienesta noteikumu 11. un 21. panta.
- 325 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāja pamatoti apgalvo, ka IPNDL apstrīdētajā lēmumā pieļāva acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka apstāklis, ka prasītāja nebija iepriekš informējusi kolēģus par savu piedalīšanos 2014. gada 9., 11. un 12. decembra un 2016. gada 28. janvāra un 24. maija sanāksmēs, liecināja par neatbilstošu rīcību no viņas puses.
- 326 Otrkārt, attiecībā uz šīs daļas otro iebildumu, pirmām kārtām, ir jānorāda – apstāklis, ka prasītājas priekšniekiem bija zināms CCP un CLP sanāksmju plānojums, neatbrīvoja prasītāju no pienākuma lūgt prombūtnes atļauju, lai piedalītos šajās sanāksmēs, atbilstoši Civildienesta noteikumu 60. panta pirmajai daļai.
- 327 Otrām kārtām, lai gan prasītāja apgalvo, ka viņa vienmēr ir iepriekš informējusi savus priekšniekus par sanāksmēm, kurās viņa piedalījās savu personāla pārstāves pilnvaru dēļ, viņa nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas varētu pierādīt, ka kopš uzaicinājumu piedalīties apstrīdētajā lēmumā minētajās sanāksmēs saņemšanas viņa būtu lūgusi prombūtnes atļauju, kura viņas priekšniekiem ļautu uzreiz paredzēt viņai aizvietotāju un nodrošināt dienesta darba nepārtrauktību.
- 328 It īpaši prasītāja nepierāda un pat neapgalvo, ka uz 2014. gada 26. februāra arodbiedrības sanāksmi viņa būtu uzaicināta novēloti.
- 329 Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka CCP 2014. gada 11. un 12. decembra, kā arī 2016. gada 28. janvāra un 24. maija sanāksmes notika Briselē, tāpēc, ņemot vērā laiku, ko atkarībā no transporta veida prasa pārvietošanās no Luksemburgas uz Briseli, ir maz ticams, ka prasītāja tika informēta par šīm sanāksmēm tikai iepriekšējā dienā vai pašā šo sanāksmju dienā.
- 330 Šajos apstākļos IPNDL apstrīdētajā lēmumā nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka apstāklis, ka prasītāja nebija informējusi priekšniekus par savu piedalīšanos 2014. gada 26. februāra, 2014. gada 11. un 12. decembra, kā arī 2016. gada 28. janvāra un 24. maija sanāksmēs, bija neatbilstoša rīcība no viņas puses.

f) Par ceturtā pamata piekto daļu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kas pieļauta pamatojumā par prasītājas pieteikuma par atjaunošanu pilna laika darbā pēc nepilna laika darba terapeitiskos nolūkos novēloto raksturu

- 331 Ar šo daļu prasītāja būtībā apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma pamatojumā, kas minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 3. lappuses h) punktā, ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, ciktāl viņas nepilna laika darbu terapeitiskos nolūkos esot bijis iespējams pagarināt, atjaunošana amatā uz pilnu darba laiku notika pēc viņas iniciatīvas un šajā pamatojumā nav precīzi pateikts, kas viņai tiek pārņemts.
- 332 Komisija apstrīd prasītājas argumentus.
- 333 Šajā ziņā jāatgādina, ka 2016. gada 8. septembra vēstules 3. lappuses h) punktā IPNDL konstatēja, ka pēc tam, kad prasītāja veselības problēmu dēļ bija pildījusi savus pienākumus uz nepilnu laiku no 2014. gada 17. novembra līdz 23. decembrim, medicīniskais dienests bija viņai ieteicis tikties ar priekšniecību, lai 2015. gada janvārī organizētu viņas atgriešanos pilna laika darbā. Tāpat IPNDL norādīja, ka prasītāja bija sazinājusies ar savu priekšniecību tikai 2014. gada 22. decembrī.
- 334 Iesākumā jānorāda, ka pamatojumā, kas minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 3. lappuses h) punktā, nav atkārtots vērtējums, kas būtu minēts 2014. gada novērtējuma ziņojumā, par kuru Komisija apgalvo, ka tas ir kļuvis galīgs.
- 335 Attiecībā uz šajā daļā izklāstīto argumentu pamatotību, pirmām kārtām, no Civildienesta noteikumu 59. panta trešās līdz piektās daļas – šis pants pēc analogijas ir piemērojams līgumdarbiniekiem atbilstoši PDNK 16. un 91. pantam – izriet, ka ierēdnim vai pagaidu darbiniekam, vai līgumdarbiniekam, kas atrodas slimības atvaļinājumā, jebkurā laikā var pieprasīt, lai viņš izietu medicīnisko pārbaudi, ko organizē iestāde, ka tad, ja tajā atklājas, ka attiecīgais ierēdnis vai darbinieks var pildīt savus pienākumus, viņa prombūtne tiek uzskatīta par neattaisnotu, sākot no pārbaudes dienas, izņemot, ja attiecīgais ierēdnis vai darbinieks uzskata, ka kompetentās iestādes organizētās medicīniskās pārbaudes slēdziens ir nepamatots medicīnisku apsvērumu dēļ, – tādā gadījumā attiecīgais ierēdnis vai darbinieks, vai ārsts, kurš rīkojas viņa vārdā, divu dienu laikā var iesniegt iestādei lūgumu, lai jautājumu nosūta neatkarīgam ārstam atzinuma saņemšanai.
- 336 Šajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka prasītājai bija atļauja strādāt nepilna laika darbu veselības problēmu dēļ no 2014. gada 17. novembra un ka 2014. gada 16. decembrī ārsts, kas veica medicīnisko pārbaudi, ieteica atsākt pilna laika darbu, sākot ar 2015. gada janvāri.
- 337 Tomēr ne no apstrīdētā lēmuma pamatojuma, ne no lietas materiāliem neizriet, ka 2014. gada 22. decembrī, sazinoties ar savu darba devēju, lai vienotos par kārtību, kā viņa atgriezīsies pilna laika darbā 2015. gada janvārī, prasītāja būtu pārkāpusi Savienības tiesību normā paredzētu termiņu vai savu priekšnieku rīkojumu.
- 338 Otrām kārtām, lai gan nav strīda par to, ka 2014. gada 22. decembrī CPE bērnodārzs bija slēgts Ziemassvētku brīvdienu dēļ, Komisija nav apgalvojusi, ka CPE administrācija šajā laikā neturpināja darbu, lai nodrošinātu pakalpojumu nepārtrauktību, jo no lietas materiāliem neizriet, ka prasītājas atgriešanās pilna laika darbā nosacījumi nevarēja tikt noteikti laikposmā no 2014. gada 22. decembra līdz 2015. gada 5. janvārim.

339 Trešām kārtām, tāpat nešķiet, ka ar divu nedēļu termiņu nebija pietiekami, lai noorganizētu prasītājas atgriešanos pilna laika darbā.

340 Līdz ar to prasītāja pamatoti apgalvo, ka, balstoties uz 2016. gada 8. septembra vēstules 3. lappuses h) punktā minēto pamatojumu, IPNDL apstrīdētajā lēmumā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

g) Par ceturtnā pamata sesto daļu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kura pieļauta pamatojumā par konfliktsituāciju Mamēras “CPE” silītē

341 Ar šo daļu prasītāja būtībā apgalvo, ka pamatojumā, kurš minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappuses f) punktā, esot pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, ciktāl IPNDL nav ņēmusi vērā to, cik naidīgi prasītājas ierašanos Mamēras CPE silītē uzņēma daži viņas kolēģi.

342 Šajā ziņā 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappuses f) punktā IPNDL konstatēja, ka prasītājas darba kolēģi bija informējuši par grūtībām sastrādāties ar viņu un ka it īpaši 2015. gada aprīlī Mamēras CPE atbildīgā bija nosūtījusi prasītājas nodaļas vadītājam elektroniskā pasta vēstuli, kurā bija norādīts – lai gan prasītāja tik tikko bija sākusi darbu Mamēras CPE silītē, tajā jau bija izveidojies “liels konflikts”, “klājās slikti” un “visa rīta cēliena labā gaisotne bija pazudusi”.

343 Pirmkārt, no lietas materiāliem izriet, ka 2015. gada aprīlī prasītāja tika norīkota darbā Mamēras CPE silītē kā “rezerves audzinātāja”. No tiem arī izriet, ka ar 2015. gada 23. aprīļa elektroniskā pasta vēstuli, kura adresēta prasītājas nodaļas vadītājam un kuras nosaukums ir “Konflikts bērnodrāzē”, Mamēras CPE atbildīgā norādīja, ka, lai gan prasītāja tik tikko bija sākusi darbu Mamēras CPE silītē, viņai jau bija izveidojies pamatīgs konflikts, klājās slikti, visa rīta cēliena labā gaisotne bija pazudusi, viena no kolēģēm raudāja, kamēr cita kļiedza pa telefonu. Turklāt bija arī norādīts, ka Mamēras CPE atbildīgā persona un viena viņas kolēģe bija darījušas visu iespējamo, lai atrisinātu situāciju, ka it īpaši pirmā no viņām no rīta bija pavadījusi vairāk nekā stundu ar prasītāju, kamēr otrā bija runājusi ar pārējām kolēģēm, un ka ir ārkārtīgi steidzami jāriko sanāksme ar visu iesaistīto piedalīšanos, kamēr tie “nav nogalinājuši cits citu”.

344 Tomēr, trūkstot precīzākai informācijai par cēloni konfliktsituācijai, kura aprakstīta 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappuses f) punktā un kuru apstiprina arī šā sprieduma 343. punktā minētā 2015. gada 23. aprīļa elektroniskā pasta vēstule, ne no šīs elektroniskā pasta vēstules, ne no citiem lietas materiāliem neizriet, ka atbildība par šo konfliktu būtu attiecināma tikai vai galvenokārt uz prasītāju.

345 Otrkārt, ir jākonstatē, ka dokumentos, uz kuriem atsaucas Komisija, nav ietverti pietiekami pamatoti elementi, kas pierādītu, ka prasītāja bija galvenā atbildīgā par 2015. gada 23. aprīļa konflikta rašanos Mamēras CPE silītē.

346 Proti, elektroniskās pasta vēstules, kuru rakstījusi kāda prasītājas kolēģe 2014. gada 9. decembrī un kuru tajā pašā dienā tālāk nosūtījusi Mamēras CPE atbildīgā persona, saturs nesniedz nekādus paskaidrojumus par konfliktsituācijas Mamēras CPE silītē 2015. gada 23. aprīlī iemesliem.

347 Tas pats attiecas uz 2015. gada 25. jūnijā notikušo elektroniskā pasta vēstuļu apmaiņu starp prasītājas nodaļas vadītāju un Mamēras CPE atbildīgo; tajā minētas vienīgi grūtības, kuras šai atbildīgajai radās, jo tai prasītāja bija jāaizvieto 2015. gada 24. un 25. jūnijā prombūtnes dēļ, par kuru prasītāja paziņoja tikai 2015. gada 24. jūnija rītā.

- 348 Tāpat arī Mamēras *CPE* atbildīgās personas un vadītājas, kā arī prasītājas nodaļas vadītājas apliecinājumi, kas visi datēti ar 2018. gada 18. decembri, vispārīgos formulējumos norāda, ka daži kolēģi tās bija tieši un vairākkārtīgi informējuši par grūtībām mierīgi sastrādāties ar prasītāju, tomēr šajos apliecinājumos nav minēta konfliktsituācija Mamēras *CPE* siltē 2015. gada 23. aprīlī.
- 349 Visbeidzot, lai gan Komisija atsaucas arī uz 2015. gada 21. oktobra elektroniskā pasta vēstuli, ko sūtījis bērns, kurš nonāca prasītājas aprūpē Kiršbergas *CPE* 2014./2015. mācību gadā, vecāks, šajā elektroniskā pasta vēstulē nav sniegti nekādi norādījumi par 2015. gada 23. aprīļa konfliktsituācijas Mamēras *CPE* siltē iemesliem.
- 350 Tātad prasītāja pamatoti apgalvo, ka IPNDL, balstoties uz pamatojumu, kas minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappuses f) punktā, apstrīdētajā lēmumā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

h) Par ceturto pamata septīto daļu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kas pieļauta vispārējā konstatējumā par prasītājas nepietiekamu profesionalitāti

- 351 Šajā daļā ir pieci iebildumi, no kuriem pirmais ir par to, ka prasītājas novērtējuma ziņojumos no viena gada uz nākamo nebija atkārtoti viņai pārmestie pārkāpumi; otrais – par objektivitātes trūkumu novērtējumos, kas minēti 2015. gada novērtējuma ziņojumā; trešais – par to, ka 2014. un 2015. gadā tai ir pārmesti seni fakti; ceturtais – par tādu kļūdu vai nolaidības neesamību, ko prasītāja būtu pieļāvusi, uzņemoties viņai uzticēto bērnu aprūpi; un piektais – par to, ka Komisija nav ņēmusi vērā prasītājas darba stāžu un apstākli, ka prasītājai nekad nav izteikts rājiens vai brīdinājums.
- 352 Pirmām kārtām, pirms tiek vērtēti šā sprieduma 351. punktā minētie iebildumi un ņemot vērā trešā un ceturto pamata analīzi šā sprieduma 73.–350. punktā, ir jānosaka, vai nelikumības, kuras Vispārējā tiesa ir konstatējusi minēto pamatu vērtējumā, izraisa apstrīdētā lēmuma atcelšanu un vai motīvi, ko prasītāja nav apstrīdējusi vai kuru nelikumību nav pierādījusi, ir pietiekami, lai likumīgi pamatotu minēto lēmumu, neatkarīgi no pamatojumiem, par kuriem Vispārējā tiesa ir secinājusi, ka tajos ir pieļautas nelikumības.
- 353 Tādējādi, pirmkārt, attiecībā uz prasītājas rīcību 2013. gadā – viņa nav pierādījusi, ka 2016. gada 8. septembra vēstules 1. lappusē minētie apstrīdētā lēmuma pamatojumi būtu nelikumīgi, saskaņā ar kuriem, no vienas puses, prasītāja esot ļoti maz iesaistījusies darba grupās “Virtuve” un “Informācijas sanāksmju rīkošana vecākiem” un, no otras puses, darbu, kas saistīts ar šīm darba grupām, viņai esot vajadzējis plānot tā dēvēto “elastīgo” stundu laikā, kad viņa nerūpējās par bērniem, jo daži vecāki bija sūdzējušies, ka prasītāja neatradās klases telpā, kad tie nāca pakal bērniem.
- 354 Otrkārt, attiecībā uz apstrīdētā lēmuma pamatojumiem, kas saistīti ar prasītājas rīcību 2014. gadā, viņa nav arī pierādījusi, ka būtu nelikumīgi vērtējumi, kuri ietverti 2014. gada novērtējuma ziņojumā un atkārtoti 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappusē un kuri attiecas, no vienas puses, uz to, ka prasītājai esot bijušas grūtības apvienot savu personīgo un profesionālo dzīvi, un, no otras puses, uz to, ka viņa nav ņēmusi vērā dienesta intereses, plānojot darbības, kuras saistītas ar viņas personāla pārstāves pilnvarām.
- 355 Tāpat prasītāja nav pierādījusi, ka būtu nelikumīgi šādi pamatojumi, kas minēti 2016. gada 8. septembra vēstules 2. lappuses b) līdz g) punktā, proti, attiecīgi: viņas nelikumīgā prombūtne 2014. gada 7. maijā un 16. jūnijā; tas, ka viņa bija plānojusi savu prombūtni 2014. gada 2. maijā un

brīdinājusi dienestu par to tikai pašā šīs prombūtnes dienā; viņas neattaisnotā prombūtne 2014. gada 18. jūnijā; tas, ka par savu prombūtni 2014. gada 26. februārī piedalīšanās arodbiedrības sanāksmē dēļ viņa brīdināja priekšniekus tikai iepriekšējā dienā plkst. 17.26; apstākļi, kādos viņa 2014. gada 9. decembrī pārkārtoja telpu, nesaņēmusi kolēģes, ar ko kopā strādāja, piekrišanu, un neatjaunoja šīs telpas sākotnējo iekārtojumu, un, visbeidzot, tas, ka par savu prombūtni 2014. gada 11. un 12. decembrī piedalīšanās CCP pilnsapulcē dēļ viņa brīdināja priekšniekus tikai dienu pirms 2014. gada 11. decembra.

- 356 Treškārt, attiecībā uz prasītājas rīcību 2015. gadā – tā nav apstrīdējusi apstrīdētā lēmuma pamatojumu, kurš minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 3. lappusē un saskaņā ar kuru 2015. gada novērtējuma ziņojumā viņas pakalpojumu vispārējais līmenis 2015. gadā tika novērtēts kā nepietiekams.
- 357 Tāpat prasītāja nav pierādījusi, ka būtu nelikumīgi šādi pamatojumi, kas minēti 2016. gada 8. septembra vēstules 3. lappuses a) līdz e) un i) punktā, proti, attiecīgi: viņas nepietiekamā vai absolūtā neiesaistīšanās darba grupās, kuru locekle viņa bija; viņas iniciatīvas trūkums, pildot “rezerves” audzinātājas pienākumus; informācijas nesniegšana priekšniekiem par uzdevuma rīkot jogas nodarbības īstenošanu; izglītojošo darbību tabulas nesagatavošana; apstākļi, ka turpinātības trūkuma dēļ par bērnu grupas – par kuru prasītāja bija atbildīga – aprūpi bija saņemtas divas vecāku sūdzības, un, visbeidzot, nepaziņošana par vairākām prombūtnes dienām 2015. gada jūnijā.
- 358 Ceturtkārt, par prasītājas rīcību 2016. gadā – tā nav pierādījusi, ka būtu nelikumīgs apstrīdētā lēmuma pamatojums, kurš minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappusē un saskaņā ar kuru netika novērots uzlabojums viņas pakalpojumu līmenī attiecībā uz trim uzdevumiem, kas tai bija noteikti 2016. gadam.
- 359 Tāpat prasītāja nav pierādījusi, ka būtu nelikumīgi apstrīdētā lēmuma pamatojumi, kas minēti 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappuses a) un b) punktā un 5. lappuses d) un e) punktā, proti, attiecīgi: prasītās izglītojošo darbību tabulas nenosūtīšana pirms došanās bērna kopšanas atvaļinājumā 2016. gada 15. jūlijā; mēneša ziņojumu par kolektīvās ēdināšanas jautājumiem CPE nenosūtīšana, aktīvas iesaistīšanās trūkums darba grupā “Sports”, gada pārskatu par grupām “Virtuve” un “CPE avīze” nesagatavošana pirms došanās bērna kopšanas atvaļinājumā un 2015. gada Ziemassvētku avīzes projekta nosūtīšana 2016. gada jūlijā, ko viņas priekšnieki uzskatīja par vairs neatbilstīgu; nepilnīga paziņošana priekšniekiem par viņas prombūtni, it īpaši 2016. gada 28. janvārī un 24. maijā, un, visbeidzot, neattaisnotā prombūtne 2016. gada 30. un 31. maijā.
- 360 Tādējādi apstrīdētajā lēmumā ir ietverti vairāki pamatojumi, kuru nelikumība nav pierādīta un kuri ir pietiekami būtiski, lai pamatotu vispārējo konstatējumu par nepietiekamu profesionalitāti, ko IPNDL izdarīja, pamatojoties galvenokārt uz prasītājas neiesaistīšanos darba grupās, kuru locekle viņa bija, 2013., 2015. un 2016. gadā, viņas neattaisnotajām prombūtnēm 2014. un 2016. gadā, savlaicīgu informācijas nesniegšanu priekšniekiem par piedalīšanos noteiktās sanāksmēs, kas saistītas ar arodbiedrības vai personāla pārstāves pilnvarām, 2014. un 2016. gadā un noteiktu norāžu, ko priekšnieki prasītājai bija izteikuši, nepildīšanu 2015. un 2016. gadā.
- 361 Šajos apstākļos vispārējā konstatējuma par prasītājas nepietiekamu profesionalitāti likumību neliek apšaubīt ne tiesību kļūda, kas pieļauta apstrīdētā lēmuma pamatojumā, kurš minēts 2016. gada 8. septembra vēstules 4. lappuses c) punktā un kurš attiecas uz datumiem un laikposmu, kad prasītāja lūdza iespēju izmantot bērna kopšanas atvaļinājumu, ne arī acīmredzamās kļūdas vērtējumā, kas pieļautas apstrīdētā lēmuma pamatojumos, kuri minēti tās

- pašas vēstules 2. lappuses a), f) un g) punktā, kā arī 3. lappuses h) punktā, 4. lappuses f) punktā un 5. lappuses d) punktā un kuri ir saistīti ar attiecīgi: prasītājas steidzamo pieteikumu par atļaujas strādāt nepilna laika darbu atsaukšanu ģimenes iemeslu dēļ; prasītājas kolēģu neinformēšanu par viņas piedalīšanos CCP sanāksmē 2014. gada 9. decembrī; prasītājas kolēģu neinformēšanu par viņas piedalīšanos CCP sanāksmē 2014. gada 11. un 12. decembrī; prasītājas pieteikumu, ar ko tiecās organizēt kārtību, kā viņa atgriezies pilna laika darbā pēc nepilna laika darba terapeitiskos nolūkos; konfliktsituāciju Mamēras CPE sīlītē 2015. gada 23. aprīlī, un, visbeidzot, prasītājas kolēģu neinformēšanu par viņas piedalīšanos CCP sanāksmēs 2016. gada 28. janvārī un 24. maijā.
- 362 Līdz ar to no iepriekš minētā izriet, ka nelikumības, kuras Vispārējā tiesa ir konstatējusi trešā un ceturtā pamata vērtējumā šā sprieduma 73.–350. punktā, nav tādas, kas izraisa apstrīdētā lēmuma atcelšanu.
- 363 Otrām kārtām, attiecībā uz šīs daļas pirmo iebildumu prasītāja norāda, ka, ciktāl viņas novērtējuma ziņojumos no viena gada uz nākamo nebija minēti tie paši pārkāpumi, IPNDL nevarēja viņai pārņemt pārkāpumu turpināšanos vairākus gadus.
- 364 Vispirms jāatgādina – tā kā pat pēc analogijas līgumdarbiniekiem nepiemēro Civildienesta noteikumu 51. pantu, neviena PDNK norma nenosaka IPNDL pienākumu, pieņemot lēmumu par līgumdarbinieka atlaišanu nepietiekamas profesionalitātes dēļ, balstīties tikai uz atkārtotiem pārkāpumiem, kam vajadzētu būt norādītiem attiecīgā darbinieka novērtējuma ziņojumos.
- 365 Tādējādi šajā gadījumā IPNDL varēja likumīgi pamatot apstrīdēto lēmumu ne tikai ar prasītājas rīcību, par kuru bija sniegti konkrēti novērtējumi 2013., 2014. un 2015. gada novērtējuma ziņojumos, bet arī ar viņas rīcību, kas nebija minēta šajos ziņojumos.
- 366 Turpinājumā jānorāda, ka noteikti IPNDL pārkāpumi par prasītājas rīcību – neatkarīgi no tā, vai par šo rīcību ir vai nav sniegti novērtējumi viņas novērtējuma ziņojumos, – atbilst situācijai, kurā tie paši pārkāpumi atkārtojas laikā no 2013. līdz 2016. gadam.
- 367 Tas it īpaši attiecas uz prasītājas neiesaistīšanos darba grupās, kuru locekle viņa bija, 2013., 2015. un 2016. gadā, viņas nelikumīgās prombūtnes dienām 2014. un 2016. gadā, priekšnieku savlaicīgu neinformēšanu par piedalīšanos sanāksmēs, kas saistītas ar viņas arodbiedrības vai personāla pārstāves pilnvarām, 2014. un 2016. gadā un noteiktu norāžu neizpildīšanu 2015. un 2016. gadā, it īpaši norāžu sagatavot izglītojošo darbību tabulu.
- 368 Līdz ar to prasītājai nav pamata apgalvot, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, jo tie paši pārkāpumi nav atkārtājušies no viena gada uz nākamo. Tādējādi šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.
- 369 Trešām kārtām, attiecībā uz šīs daļas otro iebildumu – no šā sprieduma 266. punkta izriet, ka prasītāja nevar netieši apstrīdēt 2015. gada novērtējuma ziņojumu šajā prasībā pret apstrīdēto lēmumu, kura sagatavošanā minētais ziņojums tika izmantots.
- 370 Taču ir jākonstatē, ka ar šo iebildumu prasītāja vēlas apšaubīt viņas 2015. gada novērtējuma ziņojuma objektivitāti, ņemot vērā Komisijas norīkoto un pilnvaroto personu *ad hoc* grupas novērtējumus par viņas personāla pārstāves pilnvaru īstenošanu.
- 371 Tāpēc šis iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

- 372 Ceturtām kārtām, attiecībā uz šīs daļas trešo iebildumu par prasītājam pārņemto faktu saistībā ar 2014. un 2015. gadu senumu no šā sprieduma 228. punkta un šā sprieduma 222. un 227. punktā minētās judikatūras izriet, ka IPNDL var pamatot lēmumu par pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka atlaišanu nepietiekamas profesionalitātes dēļ ar faktiem, kuri, kā tas ir šajā gadījumā, ir konstatēti trīs gadu laikā pirms šāda lēmuma pieņemšanas.
- 373 Līdz ar to šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.
- 374 Piektām kārtām, attiecībā uz šīs daļas ceturto iebildumu prasītāja norāda, ka apstrīdētais lēmums neesot pamatots ar kādu kļūdu vai nolaidību, ko viņa būtu pieļāvusi, uzņemoties viņai uzticēto bērnu aprūpi.
- 375 Šis iebildums balstās uz premisu, ka līgumdarbinieka vai pagaidu darbinieka līguma izbeigšana nepietiekamas profesionalitātes dēļ var notikt tikai pēc tam, kad attiecīgais darbinieks ir pieļāvis kļūdu vai nolaidību viņam galvenokārt noteikto uzdevumu izpildē.
- 376 Taču, lai gan pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka kļūda vai nolaidība viņam galvenokārt noteikto pienākumu izpildē attiecīgā gadījumā var būt iemesls disciplinārsodam, tomēr, arī tad, ja šādas kļūdas vai nolaidības nav, IPNDL var izbeigt pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka līgumu nepietiekamas profesionalitātes dēļ, ja, kā tas ir šajā gadījumā, attiecīgā darbinieka vispārējā rīcība tās neatbilstīgā rakstura dēļ un vairākus gadus pēc kārtas negatīvi ietekmē iestādes, kura to nodarbina, pakalpojumu pienācīgu sniegšanu.
- 377 Tāpēc, ņemot vērā šā sprieduma 375. punktā minētās premissas kļūdaino raksturu, šis iebildums ir jānoraida.
- 378 Visbeidzot, sestām kārtām, attiecībā uz šīs daļas piekto iebildumu prasītāja pārmet IPNDL, ka tā neesot ņēmusi vērā darba stāžu, kā arī apstākli, ka prasītājam nav izteikti rājienu vai brīdinājumi.
- 379 Tomēr, kā izriet no šā sprieduma 376. punkta, IPNDL var izbeigt pagaidu darbinieka vai līgumdarbinieka līgumu nepietiekamas profesionalitātes dēļ, ja, kā tas ir šajā gadījumā, attiecīgā darbinieka vispārējā rīcība tās neatbilstīgā rakstura dēļ un vairākus gadus pēc kārtas negatīvi ietekmē iestādes, kura to nodarbina, pakalpojumu pienācīgu sniegšanu.
- 380 Tādējādi tikai ar apstākļiem, ka, pirmām kārtām, prasītājam bija sešu gadu darba stāžs, pirms 2013. gadā tika konstatēta neatbilstīga rīcība no viņas puses, un ka, otrām kārtām, viņai nekad nav piemērots disciplinārsods, nevar pierādīt apstrīdētā lēmuma acīmredzami kļūdaino raksturu, jo nav noliedzams, ka laikā no 2013. līdz 2016. gadam prasītāja ar savu neatbilstīgo rīcību nepārtraukti negatīvi ietekmēja *CPE*, kurā viņa bija norīkota, darba pienācīgu norisi.
- 381 Tātad no visa iepriekš minētā izriet, ka šis iebildums ir jānoraida, kā arī ir jānoraida šī daļa un ceturtais pamats kopumā.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriest:

- 1) Prasību noraidīt.
- 2) UG un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus lietās, kas reģistrētas ar numuriem T-571/17 un C-249/20 P.
- 3) Lietā, kas reģistrēta ar numuru T-571/17 RENV, UG sedz pati savus tiesāšanās izdevumus un vienu trešdaļu Komisijas tiesāšanās izdevumu.

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2023. gada 21. jūnijā.

[Paraksti]